ஸ்ரீ

காலக்ஷேபம்

என்ற

வ்யாஸம்

இஃது

அகரமாங்குடி
மஹா கதக கண்டீரவ பிரஹ்மஸ்ரீ
T. S. சிதம்பர பாகவதர் அவர்களால்
சென்னைமாநகரில் 1927ல் கூடின
அகில இந்திய ஸங்கீத மஹா நாட்டிற்கு
எழுதி அனுப்பப்பெற்றது.

திருச்சிராப்பள்ளி
ஜெகம் அன் கோ., டாட்ஸன் பிரஸில்
பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

1928

T. 15722

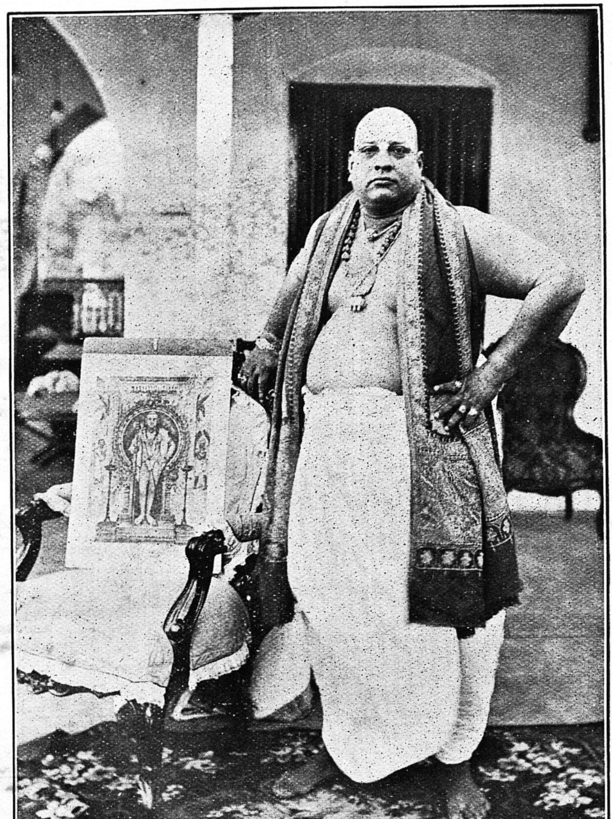

மாங்குடி பிரஹ்மஸ்ரீ T. S. சிதம்பர பாகவதர்.

உ

ஸமர்ப்பணம்.

தஞ்சை செயிண்டு பீடர்ஸ் காலேஜிலிருந்து 1899வருஷ டிசம்பர்மீ F.A. பரீக்ஷைக்குப்போய்த் தேறி ஸர்க்கார் உத்தியோகத்துக்குப்போக இருந்த நான் எந்த ஸத்புருஷர்களின் சேர்க்கையால் 1900வருஷ ஆகஸ்டு மாதத்தில் ஆறு மாதத்திற்குள் பாகவதனாக ஆனேனோ அந்த எனது நண்பர்களான, ஸங்கீத ஸாகித்ய லக்ஷ்ய லக்ஷண வித்வானாயிருந்த பூவனூர் பிரதாப ராமஸ்வாமி பாகவதர் அவர்களுடையவும் தஞ்சை கலியாணஸுந்தரம் ஹைஸ்கூலில் பண்டிதராயிருந்த ஆசுகவி அகரமாங்குடி ஸப்தரிஷீசுவர சாஸ்திரிகளுடையவும் ஞாபகார்த்தமாக இந்தப் புஸ்தகம் என்னால் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டது.

சிதம்பர பாகவதர்.

முகவுரை.

ஆர்ய கனவான்களே!

நமது தேசத்தின் க்ஷேமத்தையும் பொருட்டு, சென்ற 1927-ம் ஹு டிசம்பர் மீ கடைசியில் சென்னைமாநகரத்தில் அநேக மகாநாடுகள் கூடினதென்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயம். அவைகளுள் ஒன்றான அகில இந்திய ஸங்கீத மகா நாட்டின் ஆதரவில் படிக்கப்பட்ட அநேக வியாஸங்களில் கால க்ஷேபம் என்ற விஷயத்தைப்பற்றின இவ்வியாஸம் என்னால் வரைந்து அனுப்பப்பட்டது. எனது தேக அசௌக்கியத்தி னால் நான் அப்பொது நேரில் போய் வாசிக்க சௌகரியப்பட வில்லை. அகில இந்திய ஸங்கீத மகாநாட்டிற்கு வசூலான பணங் களில் செலவுகள் போக ரூபாய் ஐயாயிரத்துக்குமேல் மீதி இருப்பதாகத் தெரிந்தும் அம்மகாநாட்டார் அதற்கு எழுதி அனுப்பப்பட்ட வியாஸங்களை அச்சிட்டுப் பிரசுரப்படுத்த என்ன காரணத்தினாலோ நாளது வரையிலும் முன் வந்ததாகத் தெரிய வில்லை. இதற்குள் எனது நண்பரான நாதஸ்வரம் மகாவித் வான் மதுரை பொன்னுஸாமி பிள்ளை அவர்கள், தான் எழுதிய வியாஸத்தை அச்சிட்டு எனக்கு ஒரு பிரதி அனுப்பினார்கள். இது தெரிந்த எனது நண்பர்கள் என்னுடைய வியாஸத்தையும் அச்சிட்டு லோகோபகாரகமாக பிரசுரிக்க வேண்டுமென்று தூண்டினார்கள். எனது சிநேகிதர்களின் ஆவலை மறுக்க அஞ்சி இந்த வியாஸத்தை அச்சிடத் துணிந்தேன். இதனால் தேச க்ஷேமத்திற்கு ஏதாவது உபயோகம் உண்டாகுமானால், நான் சென்ற 25 வருஷங்களாகச் செய்த ஆராய்ச்சிகளின் பலனை அடைந்ததாகக் கருதி ஆனந்தமடைவேன்.

இது புஸ்தக ரூபமாக வெளிவர முயற்சி எடுத்துக்கொண்டு அச்சிடுங் காலத்தில் புரூப்களைத் (proofs) திருத்தி எனது சிரமத்தை வகித்துக்கொண்ட திருச்சி ஜில்லா ஸ்ரீநிவாஸநல்லூர் S. S. வெங்கட்டராமய்யர் அவர்களுக்கும், திருச்சி கிருஷ்ண கான ஸபை ஸிக்ரெடரி, முத்தரசநல்லூர் M. M. ரெங்கஸாமி அய்யர் அவர்களுக்கும் எனது மனப்பூர்வமான நன்றி பாராட்டு கிறேன்.

Maha Kathaka Kanteerava,
பிரம்மஸ்ரீ
சிதம்பர பாகவதர்.

அகரமாங்குடி,
23—5—28.

முன்னுரை.

மஹாகததககண்டீரவ ப்ரஹ்மஸ்ரீ மாங்குடி T. S. சிதம்பர பாகவதர் அவர்களே காலக்ஷேபங்களைப்பற்றி இந்த வ்யாஸத்தை எழுதக்கூடியவர். அதற்கு முன்னுரையை எழுதவேண்டியவன் நானே.

வித்வான்களின் பெருமையையும் அருமையையும் ச்ரமத்தையும் வித்வானே அறிவான். 'பெற்றவட்கே தெரியும் அந்த வருத்தம், பிள்ளை பெறும் பேதை அறிவாளோ'. காலக்ஷேபங்களைச் செய்யும் பாகவதர்கள் பலர் இருந்தார்கள். பலர் இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரிடத்திலும் சிலகுணங்கள் விளங்கக் கண்டோம். எல்லா குணங்களும் கூடியவரையில் ஒன்று சேர்ந்து விளங்குவதை இவரிடத்திலேயே காண்கிறேன். காலக்ஷேபத்தைத் தொழிலாக வைத்துக்கொள்ளாதவர்களை இந்த வகுப்பில் நான் சேர்க்கவில்லை. இந்த விஷயம் தகுந்தவிடத்தில் விவரிக்கப்படும்.

ஸுமார் 25 வருஷங்களாக நமது பாகவதரவர்கள் கதை செய்து வருகிறார். இந்தச் சென்னைராஜதானியில் ப்ரதான நகரங்களிலும் உபநகரங்களிலும் பகவத் குணங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்.

வைதிகர்களும் லௌகிகர்களும் ரஸிகர்களும் தொழிலாளிகளும் கேட்டு அளவற்றமகிழ்ச்சியையும் லாபத்தையும் அடைந்திருக்கிறார்கள்.

ப்ராசீன ஸம்ப்ரதாயத்தை ஒட்டிக் கதை செய்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ மருதநல்லூர் ஸ்வாமிகள், வையகளத்தூர் கல்யாண ராமஸ்வாமிகள், நெம்மேலி வைத்யநாத பாகவதர், மணமேற்குடி வெங்கடாசல பாகவதர், அண்டமின் சிவராம பாகவதர், காரகுடி வேம்பு பாகவதர் முதலியவர்களிடத்தில் வெகு ச்ரத்தையுடன் கேட்டு அவைகளை ஸ்வீகரித்திருக்கிறார்.

க்வாலியர் முதலிய உத்தரதேசத்திலிருந்து தஞ்சாவூருக்கு வந்த மஹாராஷ்ட்ர கதகர்களான பாவாக்களிடத்தில் உத்தர தேச ஸங்கீத முறையையும் காலக்ஷேபவிதியையும் நன்றாகக் கற்றிருக்கிறார்.

அதை யொட்டியும் ப்ராசீன ஸம்ப்ரதாயத்தை யொட்டியும் இவ்விரண்டின் உத்தமபாகங்களைக் கலந்து தன் ஒப்பற்ற புத்தியையும் யுக்தியையும் சாதுர்யத்தையும் உபயோகித்து, அதற்கு முன்னுமில்லை பின்னுமில்லை யென்று சொல்லும்படி விளங்கின தஞ்சாவூர் ப்ரஹ்மஸ்ரீ கிருஷ்ணபாகவதர் அவர்களிடத்தில் ஸம்பூர்ணமாகக் கேட்டு அதனுடைய ப்ரயோஜனத்தை அடைந்திருக்கிறார்.

ஸ்ரீஸத்குரு த்யாகராஜஸ்வாமிகளின் கீர்த்தனங்களை அதிகமாகக் கதைகளில் உபயோகித்து ப்ரசுரஞ்செய்த ப்ரஹ்மஸ்ரீ நரஸிம்ஹ பாகவதரிடத்தில் விளங்கின அருமையான அம்சங்கள் இவரிடத்தில் ப்ரகாசிக்கின்றன.

வேதசாஸ்திரங்களைக் கரைகண்டவரும் அதற்கு ஸமமான ப்ரவசன சக்தியையுடையவரும் உபய வேதாந்த விசாரதரும் ஆசுகவியுமான லக்ஷ்மணாசார்யரிடத்திலுள்ள ச்ரேஷ்டமான பாகங்கள் அனைத்தும் இவரிடத்தில் விளங்குகின்றன.

கம்பீரமான சாரீர ஸம்பத்துடையவர். கீர்த்தனங்களையும் கதை சிட்டைகளையும் இவர் பாடிக் கேட்பதில் எனக்கு அளவற்ற திருப்தியும் ஆனந்தமுமுண்டு.

திருப்பயணம் பஞ்சாபகேச சாஸ்த்ரிகள் அதற்கு முன்னிருந்தவர்கள் கையாட பல அரிய ஸங்கீதமுறைகளையும் ப்ரவசன மார்க்கங்களையும் கண்டுபிடித்து அந்தந்தவழியில் நிகரற்ற கீர்த்தி பெற்றார். அவைகளிலிருந்து அடையக்கூடிய ப்ரயோஜனத்தை நமது பாகவதரிடத்தில் காணலாம்.

சிலரிடத்தில் சைவபரமான கதாபாகங்கள் அதிகமாக விளங்கும். சிலரிடத்தில் விஷ்ணுபரமான கதாபாகங்கள் வெகு அழகாக அமைந்திருக்கும். நமது பாகவதரிடத்தில் இவ்விருவகைகளும் ஸமமான திறமையுடன் விளங்குகின்றன.

இதுவரையில் நான்கேட்டுப் பழகின பாகவதர்களைக்காட்டிலும் இவரிடத்தில் ஞாபகசக்தி அபாரமாக மேலோங்கியிருக்கிறது. தமிழ் தெலுங்கு ஸம்ஸ்கிருதம் மஹாராஷ்ட்ரம் கன்னடம் முதலிய பாஷைகளில் இவருக்குள்ள பாடாந்தரம் வேறு எவருக்குமில்லை.

ஆங்கிலப் படிப்பும் ஆராய்ச்சியும் அதைத் தகுந்தவிடங்களில் தக்கபடி உபயோகிக்கும் சாதுர்யமும் அந்தப்பயிர்ச்சியைக்கொண்டு நமது வைதிக லௌகிக விஷயங்களை விளக்கும் சாதுர்யமும் வேறு எவரிடத்திலும் விளங்கி நான் அறியேன்.

மற்றப்பாகவதர்களை உலகத்தார் ஆதரித்து அபிமானித்துப் போற்றிக்கௌரதை செய்வதற்கு ஸமமாகவும் மேலாகவும் நமது பாகவதரிடத்தில் தங்களுக்குள்ள ப்ரீதியையும் கௌரதையையும் காட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மேற்சொன்ன காரணங்களையே ஆதாரமாகக்கொண்டு வயஸாலும் ஜாதியாலும் ஸங்கீத ஸாஹித்ய உபந்யாஸதிறமையாலும் பாண்டித்யத்தாலும், கீழ்த்திசை மேற்றிசை படிப்புகளின் உத்தமபாகங்களை ஸம்பாதித்திருப்பதாலும் எனது நண்பரான ப்ரஹ்மஸ்ரீ மகாகதககண்டீரவ சிதம்பரபாகவதரவர்களை கதக சக்ரவர்த்தியென்றும் கிகாமணியென்றும் மார்த்தாண்டனென்றும் யாதொரு ஸந்தேஹமின்றி மனப்பூர்வமாய்ச் சொல்லத் துணிகிறேன். இதை நிரூபிப்பது கஷ்டமல்ல.

இப்படிப்பட்டவர் சென்ற 25-வருஷமாகத் தான்செய்துவரும் காலக்ஷேபங்களின் பரமதத்வங்களையும் ரஹஸ்யங்களையும் கடைந்தெடுத்து நவநீதம்போல் நமக்கு இந்தவ்யாஸத்தில் கொடுத்திருக்கிறார். ஆகையால் இது எல்லோர்க்கும் விசேஷ ஆனந்தத்தையும் திருப்தியையும் லாபத்தையும் கொடுக்கக் கூடியது.

இதில் அடங்கியிருக்கும் பல விஷயங்கள் இதுவரையில் ஒருவராலும் எடுத்துரைக்கப்படவில்லை. காலக்ஷேபத்தை ஏதோ பொழுதுபோக்கு (கால + க்ஷேபம்) என்று பொருள் கொள்ளும்படி அந்தத் தொழிலாளிகள் செய்து விட்டார்கள். இவரோ காலத்தைக்கழிக்கும் வழிகளில் இதே ஸர்வோத்தமமான மார்க்க

மென்று நிரூபிக்கிறார். கேவலம் அர்த்தத்தையும் காமத்தையும் மாத்ரம் கொடுக்கின்றனவை யென்று தற்காலத்தில் பலதொழில் களிலொன்றாக விளங்குவதென்ற அபவாதத்தைப்போக்கி, தர்மம் அர்த்தமென்ற மஹாபுருஷார்த்தங்களையும் வெகு ஸுலப மாக அளிக்கக்கூடியதென்று ஸ்தாபிக்கிறார்.

மேலும், கேவலம் வைதிகப்ரயோஜனமும் இந்த்ரிய ஸுக மும் மாத்ரமே காலக்ஷேபத்தால் கிடைக்குமென்ற எண்ணத்தை நாம் மாற்றிக்கொள்ளும்படி நமது புண்யபூமியான பாதகண் டத்தை இப்பொழுது பீடிக்கும் ஸகலவிதமான நோய்களுக்கும் குறைகளுக்கும் கஷ்டங்களுக்கும் துக்கங்களுக்கும் அமிரு தத்தைப்போல் இதே ஒரு ஔஷதமாகுமென்று சுருதி யுக்தி அனுபவம் உதாஹரணமென்ற முறைகளால் ஸித்தாந்தம் செய்கிறார்.

ஆகையால் ஸங்கீதவித்வான்களும் உபந்யாஸகர்களும் பண் டிதர்களும் ரஸிகர்களும் மாத்ரமேயன்றி தேசக்ஷேமத்திலும் முன்னேற்றத்திலும் இடைவிடாது பாடுபடும் நமது ராஜகீயத் தலைவர்களும் இந்தக்காலக்ஷேபங்களை ஸரியாக நடத்திவைப்ப தாலும் ஆதரிப்பதாலும் பரிசுத்தஞ் செய்வதாலும் தங்க ளுடைய நோக்கங்களையும் ஸாதித்துக்கொள்ளலாமென்று ஸித்தாந்தஞ் செய்கிறார்.

கீர்த்தனாசார்யர்.

C. R. **ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.**

அக்கிராஸனாதிபதி,

அகில இந்திய ஸங்கீத மஹாநாடு.

Tanjore,
11—3—28.

ப்ரஹ்மஸ்ரீ பாகவதரவர்களுக்கு அநேக நமஸ்காரங்கள்.
உபயகுசலோபரி.

தாங்கள் என்னைக் கேட்பிக்க அனுப்பிய வியாஸத்தை சி. துரையப்பனுடன் தங்கள் சிஷ்யர் மகா-ா-ா-ஸ்ரீ விசுவநாத அய்யர் என் வீட்டுக்குவந்து அதனை முழுவதையும் படிக்கக் கேட்டேன். அதில் அடங்கிய விஷயங்கள் சாஸ்திர ஸம்பிரதாயத்தை ஒட்டியும் தேச சரித்திரத்திற்கு இணங்கியும் தற்கால நாகரிகத்தை ஒழுங்குபடுத்தி முன்னேற்றத்துக் கொண்டுவரப் பொருந்தியும் இருப்பதைக் காண மிகவும் களிகூருகிறேன். இதனை எல்லோரும் படித்து மகிழ்வதுடன் நிரந்தரமான ரிக்கார்டாகவும் இது இருக்க வேண்டுமாதலால் உடனே அச்சிடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்வீர்களென்று நம்புகிறேன். இது மற்ற வியாஸங்களுடன் அச்சிடப்பட்டாலும் இது நடு நாயகம் போலவே விளங்கும்.

இங்ஙனம்
தங்கள்
S. SUBRAHMANYA SASTRI.
Sanskrit Pandit,
Kalyanasundaram High School.

Opinion of

M. R. Ry. N. ARUNACHALA SASTRIGAL

VYAKARANA ALANKARA SIROMANI

SANSKRIT PANDIT

BOARD HIGH SCHOOL, KULITALAI

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ௧ ॥

[illegible]
[illegible] ॥
[illegible] ॥ ௨ ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible] ।
[illegible] ॥ ௩ ॥

[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥
[illegible]
[illegible] ।
[illegible]
[illegible] ॥ ௪ ॥

[illegible] ।
[illegible] ॥ ௫ ॥

அக்கிராஸனாதிபதியவர்களே! சீமாட்டிகளே!! கனவான்களே!!!

புண்ணிய பூமியாகிய இப்பரதகண்டத்தில் சிறப்புற்றோங்கிய இச்சென்னைமா நகரில் ஸரஸ்வதி தேவியே, உருவெடுத்து வந்ததுபோல், இங்கு வந்து கூடியிருக்கும் வித்வத் ஜனங்கள் முன்னிலையில் நான் ஏதோ சொல்லவந்தது, பிறந்த அகத்தின் பெருமையை உடன் பிறந்தவனிடத்தில் சொல்லவந்த ஸகோதரியை யொக்குமானாலும்;

"യഥാ സകുംകുമേ ഫാലേ ശോഭയംതി കുംകുമം"

என்றபடி, குங்குமமணிந்த நெற்றியையுடைய ஸுமங்கலிகளின் நெற்றியிலேயே குங்குமத்தை இட்டுப்பூஜித்து க்ஷேமத்தை யடையும் வழக்கம்போல் ஞானவான்களுக்கு முன்பு எனக்குத் தெரிந்ததை விஞ்ஞாபனம் பண்ணி கிருதார்த்ததையை அடையலாமென்று முன் வந்திருக்கிறேன்.

இப்படி வந்தது மிகவும் துணிவுகரமானாலும், தன் குழந்தையின் மழலைச் சொற்களை பந்து ஜனங்களுடன் கேட்டு அனுபவித்து ஆனந்தப்படவேண்டுமென்று தாயானவள் குழந்தையை "அப்பாச் சொல்லு! அம்மாச் சொல்லு!" என்று முன்னுக்குக் கொண்டுவருவதுபோல், இந்த All India Music Conference*ன் வரவேற்புக் கமிட்டியாரான எனது நண்பர்கள்* **"காலக்ஷேபம்"** *என்ற விஷயத்தைப்பற்றிச் சொல்லும்படி என்னை ஏவியதால் அதை மறுத்தற்கஞ்சி பூவுடன்சேர்ந்த நாருக்கும், பாலுடன் சேர்ந்த ஜலத்திற்கும், அரிசியுடன் சேர்ந்த உமிக்கும் விலைமதிப்பு உண்டாவதுபோல் மகான்களுடைய சேர்க்கையால் எனக்கும் மகிமை விருத்தியடையுமென்று நம்பி சொல்ல ஆரம்பிக்கிறேன்.*

ഗുണദോഷൌ ബുധോ ഗൃഹ്ണന്നിന്ദുക്ഷ്വേളാവിവേശ്വരഃ ॥
ശിരസാ ശ്ലാഘതേ പൂർവ്വം പരം കണ്ഠേ നിയച്ഛതി ॥

என்றபடி, தோஷமுள்ள விஷத்தைப் பரமேசுவரன் நெஞ்சினில் அடக்கி குணமுள்ள சந்திரனை சிரஸில் எப்படித் தரித்துக்கொண்

டாரோ அப்படி வித்வான்கள் தோஷத்தை மறைத்துக் குணத்தை கிரகிக்கும்படி, குற்றமெல்லாம் குணமாகக்கொள்ளும் பெருந்தன்மையுள்ள பெரியோர்களைப் பிரார்த்திக்கிறேன்.

காலக்ஷேபம் என்ற பதத்துக்கு காலயாபனம், அதாவது காலங்கழித்தல் என்பது பொருளாகும். இந்த அர்த்தமானது காலத்தைக் கழிக்கக்கூடிய ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் வியாபிக்குமானாலும், ஸமீப காலங்களில் ஸம்பாஷணையில், "தங்களை ஸாயரக்ஷை வீட்டில் பார்த்தேன், காணோமே! எங்கே போயிருந்திர்கள்?" என்று ஒரு ஸ்நேகிதர் மற்றொருவரைக் கேட்கும்போது, ஸௌந்தர்ய மஹாலுக்குப் போயிருந்தேன், இன்னார் காலக்ஷேபம் மிகவும் நன்றாய் இருந்தது, உங்களைக்கூட அனேக இடங்களில் கூடவிருந்து அனுபவிக்கவில்லையே என்று நினைத்துக் கொண்டேன்" என்று பதிலளிப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இதனால் காலக்ஷேபம் என்ற பதத்திற்குப் பொழுதுபோக்குக்குரிய அநேக அர்த்தங்களிருந்தாலும் அதில் அந்வயப்படாமல் ரூடிப்பெயராக சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாஸ புராணங்களை ஸங்கீதத்துடனும், பக்கவாத்யங்களுடனும் பிரஸங்கிப்பதான கதை என்கிற விசேஷார்த்தமே தற்காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

ஐயோ! மோக்ஷத்தையடையும் வழியைச சொல்லுகிறேன், சொல்லுகிறேன் என்று வயிற்றுப்பிழைப்புக்காக ஒரு வகுப்பார் நடத்திவரும் காலக்ஷேபத்தினால் என்ன பலன்? இந்தக் காலக்ஷேபம் கேட்டுக் கேட்டு நாம் வீணாகப்போகிறோம். இதில் தேசக்ஷேமம் என்ன இருக்கிறது? பொது நன்மை இதனால் என்ன உண்டாகும்? பிரயோஜனம் தெரிந்துகொள்ளாமல் காலக்ஷேபத்தைப்பற்றிப் பேசும் ஸங்கதியில் நாம் எப்படிக் காது கொடுத்துக் கேட்கிறது? என்று சிலர் நினைக்கலாம்.

அப்படி நினைப்பது ஸரியல்ல. அறிவாளிகளின் மனதைக் கலக்கஞ் செய்கிற தேசக்ஷேமம், பொது நன்மை முதலான நமது அபிவிருத்தி ஸம்பந்தமான கோடானுகோடி பிரச்னங்களுக்குப் (Problems) பதில், காலக்ஷேபஞ் செய்கிறவர்கள்

தங்கள் தொழிலைச் சரியாக காப்பாற்றினால் மிகவும் எளிதாகத் தெரிவிக்க முடியும்.

அதெப்படி என்றால்:—தற்காலப் பிரச்னங்களில் சில வற்றை விசாரித்து அவைகளுக்குக் காலக்ஷேபம் செய்பவர்க ளால் ஸமாதானஞ் சொல்லமுடியுமா என்று பார்ப்போம்.

முதலாவதாக "அரசாக்ஷி எப்படி இருக்கவேண்டும், எப்படி இருந்தால் குடிகள் உயர்நிலைக்கு வரமுடியும்?" என்ற விஷயம் எல்லோர் மனதிலும் இப்போது வேலை செய்துகொண் டிருக்கிறது. இதையே ராஜாங்க ஸம்பந்தமான **(Political)** என்று சொல்லுகிறோம்.

இரண்டாவது:—"ஜனங்கள் ஒருவர்க்கொருவர் எப்படி கூடி வாழலாம்? ஜாதி வர்ணாசிரமம் நம்மை பாழ் பண்ணி விட்டதே! நமது வித்தியாஸங்களை எப்படி ஒழிப்பது? நமக்கு எப்பொழுது கூட்டுறவு உண்டாகும்?" இதையே **(Social)** என்று சொல்லுகிறோம்.

மூன்றாவது:—"மதபேதங்களினால் கஷ்டமிருக்கிறதே! ஒரு மதஸ்தர்கள் மற்றொரு மதஸ்தர்களை துவேஷிக்கிறார்களே! உட்பிரிவுகள் அநேகமிருக்கின்றனவே! ஒற்றுமை எப்படி உண் டாகும்? துவேஷத்தை எப்படி நிவர்த்திக்கிறது? எப்படி சீர் திருத்தமுண்டாகும்?" இதையே மதஸம்பந்தம் **(Religious)** என்று சொல்லுகிறோம்.

நான்காவது:—"தாரித்திரியம் எப்படி நீங்கும்? அடிமைத் தொழில் எப்பொழுது போகும்? கஷ்டமில்லாமல் எப்படி குடித்தனஞ் செய்வோம்? செல்வவான்களாக ஆவோமா?" இதுவே சிக்கனமென்கிற ***Economical***, என்று சொல்லு கிறோம்.

இப்படியே, சரீரசம்பந்தமானதை Physical என்றும், வித்யாஸம்பந்தமானதை Educational என்றும், வியவசாய ஸம்பந்தமானதை Agricultural என்றும், கைத்தொழில் ஸம்

பந்தமானதை Industrial என்றும் பலதினுஸாகச் சொல்லி, அவைகளின் ஸம்பந்தமான கேள்விகளுக்குச் சரியான ஸமாதானமும் முடிவுமில்லாமல் கஷ்டப்பட்டு வருகிறோம்.

இவைகளை முடிவு செய்யவே சென்ற 40 வருஷங்களாக நம்மவர்கள் Indian National Congress முதலான அனேக ஸபைகள் கூட்டி ஆலோசனை செய்து பாடுபட்டு வருகிறார்கள் என்பதை நாமறிவோம். இப்படி தேச க்ஷேமத்திற்காக மகான்கள் பாடுபடுவதினால் நம்மவர்கள் தூக்கந் தெளிந்து அபிவிருத்திக்குள்ள கிளர்ச்சிகள்செய்கிறார்கள் என்பதும் பலப்பிராப்தி மெதுவாகவும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாயும் உண்டாய்க்கொண்டேவருகிறது என்பதும் வாஸ்தவமானாலும், அனாதிகாலந்தொட்டு நகமுஞ்சதையும் போல் ஒற்றுமையாயிருந்த நமக்குள் மித்திர பேதக்காரர்களால் (Alienists) கலகங்கள் உண்டு பண்ணப்பட்டு நாளுக்குநாள் விருத்தியடைந்து கக்ஷிப்பிரதிகக்ஷிகள் ஜாஸ்தியாவதை அறிகிறோம். இதற்குக் காரணமென்னவென்றால், மேற்றிசைப் படிப்பும், நாகரீகமும் அதிகமாக ஏறாத கிராமங்களில் பலஜாதியாரும் ஸகோதர பாவத்துடன் இருப்பதும், மேல்கண்ட படிப்பும் நாகரீகமும் விருத்தியடைந்திருக்கிற பட்டணங்களில் நாளுக்குநாள் பிரிவின்மேல் பிரிவாக த்வேஷம் விருத்தியாவதும், நமக்கு நிதர்சனமாக இருப்பதால், மேற்றிசை நாகரீகத்திலிருந்தே நமக்குள் கலகம் விருத்தி யடைவதாக ஊகிக்கவேண்டியிருக்கிறது. கிராமங்களில் கலகம் இல்லையா என்றால், ஸொத்து சம்பந்தமாக, எல்லா தேசங்களிலும் பொதுவாய் உள்ள வியவகாரங்கள் இருக்கிறதேயொழிய வேறு ஜாதி, மதம், தொழில் வகையறுவுக்காக கக்ஷிகக்ஷியாய்ப் பிரிந்து கலக்கமடையவில்லை. அப்படி ஏதாவது ஒன்று இரண்டு உண்டானாலும் பட்டணங்களிலிருந்து நவீன நாகரீகர்கள் பண்ணிவிடும் பேதங்களினாலேதான் என்று நாமறிவோம்.

கனவான்களே! மேற்றிசைப் படிப்பினும் நாகரீகத்தினும் நமக்கு அபிவிருத்தி யில்லையென்று நான் இங்கு சொல்ல வந்ததாக நினைக்கக்கூடாது. அநேக நன்மைகளை அடைந்திருக்கிறோம். நம்மாலும் மேற்றிசையார் அநேக நன்மைகளை அடைந்

திருக்கிருர்கள். ஸமீபத்தில் இந்தியாவுக்கு வந்த ஜர்மன் பண்டிதரான Mr. Henrich Lewders சொல்லுகிறபடி, நம்மிடத்தில் அவர்கள் அறிந்துகொள்ளவேண்டியன அநேகமிருக்கின்றன. அவர்களிடத்தில் நாம் அறிய வேண்டியதும் அநேகம் இருக்கிறது. இங்கு சொல்ல வந்தது என்னவென்ருல்:— நமது ஜாதி வர்ணுசிரமதர்மங்களில் உள்ள குணதோஷங்களே மேற்றிசைப் படிப்பினுலும், நாகரீகத்தினுலும், மேற்றிசையாரின் உபதேசங்களினுலும் அவர்களின் ஸ்தானம் அதாவது Stand-point லிருந்து விசாரிப்பதினுலும், பிரஸங்கிப்பதனுலுமே நமக்குள் பிரிவு ஜாஸ்தியாகிறதென்று நினைக்கவேண்டியதாயிருக்கிறது.

மகான்களே! இந்துதேச ஜனங்களில் தற்காலம் படித்தவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களில் பெரும்பாலரான நாம் ஐரோப்பாவிலுள்ள அரசாக்ஷிகளேப்பற்றியும், அமெரிக்காவிலுள்ள ராஜ்ய விஷயங்களேப்பற்றியும், அன்யதேசங்களிலுள்ள ஊர்கள், பேர்கள், நடவடிக்கைகள் முதலானவைகளேயும் சுத்தமாய்த் தெரிந்துகொண்டு வருகிரேமென்பது எல்லோருமறிந்த விஷயம். ஆனுல் நம்மூரைப்பற்றியும், அடுத்த ஊர்களேப்பற்றியும், நமது ஜில்லாவைப் பற்றியும், மாகாணத்தைப் பற்றியும், தேசத்தைப் பற்றியும், அரசாக்ஷியைப் பற்றியும், ஆதியிலிருந்த ஸ்திதியையும், நடுவிலிருந்த நிலேமையையும், ஆராய்ந்து, தற்காலம் ஏனிப்படி அநேகம் பிரிவுகளும், வேற்றுமைகளும் நமக்குள் உண்டாயினவென்று விசாரிக்க ஒருவருக்கும் ஒழிவில்லே. மனுமாந்தாதா ஆண்டதும், தசரதன், ராமன் ராஜ்யஞ்செய்ததும், தர்மபுத்திராதி பாண்டவர்கள் பரிபாலனம் பண்ணினதும், இரணியன், ராவணன், வேனன் ஆட்சியும் குடிகளுக்குண்டான கஷ்ட லாபங்களும், புஸ்தகங்களில் Libraryயில் தூங்குகின்றனவேயல்லாமல் ஸரியானபடி அன்புடன் ஆராய்ச்சி செய்வாரில்லே. படித்தவர்களில் சிலர் ஆராய்ச்சி செய்திருந்தால் Elphinstone, Wheeler, Vincent Smith பிரமாணங்களேக்கொண்டுதான். வர்ணுசிரமதர்மம் எப்படி ஏற்பட்டது? எந்தக் காலத்தில் ஏற்பட்டது? பலவகை ஆசாரங்கள் எப்படி வந்தன? ஏன் ஒரு

வருடன் ஒருவர் கலந்துகொள்ள முடியாமல் திண்டாடுகிறோ மென்ற விஷயமாய் ஸமாதானந் தேடுகிறவர்களில்லை. படித்த வர்களில் சிலர் விசாரித்துப் பிரஸங்கிப்பது மேற்றிசைப் படிப்பு நாகரீகஸ்தானத்திலிருந்தே என்பது நான் சொல்ல வேண்டிய தில்லை. இப்படியே மதம், வித்தை, வியவசாயம், ஆரோக்யம், கைத்தொழில் முதலான ஒவ்வொரு கேள்விகளுக்கும் மேற்றி சையாரின் (Stand-point) ஸ்தானத்திலிருந்துதான் நமக்குப் பதில் சொல்லத் தெரிகிறது.

இவ்விதம் படித்தவர்கள் என்று தற்காலம் சொல்லப்படு கிற நாம், ஸர்க்கார் உத்தியோகப் பிழைப்புக்காக 60 வருஷகால மாய் வேகப்பட்டு, போக போக்யங்களே சதமென்று நினைத் துக்கொண்டு, முன்னோர்கள் சாஸ்திரங்களை மறந்து, முறைப்படி சொல்லக் கூடியவர்களை ஆதரிக்காமல் இழந்து, நாமுந் தெரிந்து கொள்ளமுடியாமல், அன்யர்களின் வியாக்யானங்களைப் பிரமாண மாக நம்பி, விபரீதார்த்தங்களை அடைந்து வேத சாஸ்திரங் களில் நம்பிக்கை குறைந்து வருகிறோம். நமது சாஸ்திரங் களைத் தெரிந்துகொண்டவர்களாக நினைக்கிற மேற்றிசைப் புல வர்களோ, நமக்கு உபகாரம் ஒரு பங்கும் அபகாரம் ஒரு பங்கு மாக அநேக கிரந்தங்களை வெளியிட்டு மனதுக்குத் தோன்றிய படி அபிப்ராயங்களைச் சொல்லி, நமது சாஸ்திரங்களில் நமக் குள்ள பக்தியையும் நம்பிக்கையையும் குறைக்கிறார்கள்.

காலஞ்சென்ற பண்டித பாஷியாசாரியார், Messrs. பண் டர்கர், சுப்பராவ், T. S. நாராயண சாஸ்திரிகள் முதலான பெரி யோர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறபடி, மேற்றிசைப் புலவர்கள் தங் களின் முன்னோர்களின் காலத்திற்கு முன்பு, இந்துதேசத்தாரின் முன்னோர்கள் கல்விகேள்விகளிலும், நாகரீகத்திலும் சிறந்து மேன்மை பெற்றிருந்தார்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ள இஷ்டமில் லாமல் க்லிஷ்ட கற்பனைகள் பண்ணித் தவிக்கிறார்கள். தப்பித் தவறி நிஷ்பக்ஷபாதிகளாய் சிலர் நம் முன்னோர்களுக்கும், கிரந் தங்களுக்கும் காலத்தை 1500. B. Cக்கு முன் சொல்லிவிட் டால் அதைக்கண்டித்தும், உதாரணமாக, சந்திரகுப்த மௌரி

யன் 325 B. C என்ற ஒரு தப்பான அஸ்திவாரத்தை உண்டு பண்ணி அதிலிருந்து முன்னும் பின்னும் தப்புக் கணக்குப் பண்ணி ஒருவர் சொல்லுகிறபடி ஒருவர் சொல்லாமல் கிரிஸ்து பிறந்த பிறகுள்ள தேதிகளுக்கும், நவீன காலத்திற்கும், நம் முன்னோர்களின் காலத்தையும், கிரந்தங்களின் காலத்தையும் கட்டுப்பாடாய்க் கொண்டுவந்து சரித்திரகால நிர்ணயம் பண்ணுகிறார்கள்.

கட்டடங்கள், சாஸனங்கள், எழுத்துக்கள், நாணயங்கள் முதலியவைகளால் வெளிப்படக்கூடிய உண்மைகளை மறைத்தும், யுதிஷ்டிரசகத்தை சாலிவாஹனசகமாகவும், லௌகீகாப்தத்தை விக்ரமாப்தமாகவும் தப்புத்தண்டாவாக மனதுக்குத் தோன்றினபடி ஒருவர் சொன்னபடி ஒருவர் சொல்லாமல் கண்டபடி ஸித்தாந்தம் பண்ணி புரளி பண்ணிக்கொண்டு, நமது முன்னோர்களிடத்தில் நமக்குள்ள பக்தியையும் நம்பிக்கையையும் குறைவு பண்ணி வருகிறார்கள்.

இத்தகைய கிரந்தங்களையே, படித்தவர்கள் என்று எண்ணப்படும் நாம் வாசித்து வருவதால், அந்த வாஸனையால், வர்ணாசிரமங்களின் குணதோஷங்களை ஸரியாய் அறிய முடியாமல், மேற்றிசையாருடையவும், அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுடையவுமான அபிப்ராயங்களையே பிரமாணமாக எண்ணி, வர்ணாசிரம தர்மம் என்ற வார்த்தை காதில் விழுந்தவுடனேயே வெறுப்படைந்து, வேத சாஸ்திரங்களிலும் நம்பிக்கை குறைந்து, ஒருவரையொருவர் மிகவும் துவேஷித்து, பந்துக்கட்டைவிட்டு நாளுக்குநாள் பிரிவுக்குமேல் பிரிவு உண்டாக்கிக்கொண்டு வருகிறோம். பழைய முறை தெரிந்தவர்களோ, தங்களை ஆதரிப்பாரில்லாமையாலும், தரித்திரதசையாலும், ஆசாரங்களை விடமுடியாமலும், பிராசீன வித்தைகளில் பிழைப்பு இல்லாததினால் படிப்பவர்களில்லாததினாலும், புதிதாக ஏற்பட்டிருக்கும் ஸம்ஸ்கிருத காலேஜ் முதலானவைகளில், மேற்றிசையாரின் முறைப்படிக்கும், அபிப்ராயங்களோடுமே பிராசீன வித்தைகள் கற்பிக்கப்படுவதாலும், காலதேச வர்த்தமானங்களால் பாதிக்கப்பட்டு மிகவும் குறைந்து வருகிறார்கள்.

புஸ்தகப்படிப்பு, நவீனப்படிப்பு இல்லாதவர்கள் என்று கருதப்பட்டாலும், பிராசீனத்தை விடாமல் இருக்கும் பெரும்பாலரான ஜனங்களோ, பழைய காலங்கள் போல் ஸுகஜீவனம் பண்ண முடியாததினாலும், தங்களில் படித்து லௌகிகங்களில் உயர்ந்திருக்கிற மேற்றிசை நாகரீகமுள்ள மக்களின் ஸம்பந்தத்தாலும், போகபோக்யங்களில் ஆசை மிகுதி உண்டாவதாலும் வேத சாஸ்திரங்களிலும், வர்ணாசிரம தர்மங்களிலும் பக்தியையும் அபிமானத்தையும் விட ஆரம்பித்து வருகிறார்கள்.

இப்படி இந்தியா, தற்காலம் இருக்கிற ஸ்திதியில் தேசக்ஷேமத்திற்கும், பொது நன்மைகளுக்கும், இராப்பகல் தூக்கமில்லாமல், வீடு வாசல், பெண்டாட்டி பிள்ளை, சொத்து ஸ்வதந்திரங்கள், அருமை பெருமைகளை விட்டு மகாத்மா காந்தி, ஸ்ரீமான் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் முதலிய மகா புருஷர்கள் பரிசிரமப்படுவதில் பலவித நன்மைகள் உண்டாவதானாலும், நமக்குளிருக்கும் துவேஷங்கள் நீங்கினபாடில்லை.

ஒருவன் தெரிந்தவர்களிடம் கேட்டுக்கொள்ளாமலேயே தன்னுடைய பிரத்தியக்ஷ அனுபவங்களைக் கொண்டுமட்டும் உலகத்தின் குணதோஷங்களை அறிந்து, அபிவிருத்தி யடைந்து வாழ எண்ணினால் அது சிரமஸாத்தியமாவதுடன், உலகத்தை அறிய ஆயுஸ்ஸும் போதாமல், வெகு ஜன்மங்களுக்கும், வெகு யுகங்களுக்கும் பிறகுதான் ஸுகத்தை அடையமுடியும். அப்படிக்கல்லாமல் தன்னுடைய முன்னோர்கள் எழுதிவைத்த அனுபவரூபமான சாஸனங்களான ஆப்த வாக்கியங்களை நம்பியும், தன்னையும் தன்னைச்சுற்றிலுமுள்ளவர்களுடைய வரலாற்றையும் தெரிந்துகொண்டு முன்னோர்களின் அனுபவத்திலிருந்து ஆரம்பித்தால், அபிவிருத்தியையும் க்ஷேமங்களையும் அடையலாமென்பது நிச்சயம்.

ஶ்ரேயாந் ஸ்வதர்மோ விகுணः பரதர்மாத் ஸ்வநுஷ்டிதாத் ॥
ஸ்வதர்மே நிதநம் ஶ்ரேயः பரதர்மோ பயாவஹः ॥

என்றபடி, ஸ்வதர்மமே சிரேயஸ்ஸை கொடுக்குமானதாலும் தன் காலையூன்றியே, தான் எழுந்திருந்து நடப்பதுதான் நிலைக்கு

மானதாலும், கெட்டுப்போன இடத்திலேயேதான் தேட வேணுமானதாலும், பிரிந்த வழியே வந்து தான் சேரவேணு மானதாலும், சுருதி ஸ்மிருதியாதி கிரந்தங்கள் எழுதினவர்கள் நிஸ்பிருகர்களாயும், காட்டில் வசித்தும், போகபோக்கியங்களை விட்டும், அச்சுப்போட்டு விலையாக வேண்டுமென்றுவது, பள்ளிக்கூடங்களில் Text Book களாக வைக்கவேண்டுமென் றுவது, பிரதிப்பிரயோஜனம் கருதவில்லையானதாலும், வசூல் முதலானவைகள் செய்யவோ வேறு எந்தவிதமோ ஒரு லாபகர மான ஸ்வய நன்மையை உத்தேசித்து எழுதவில்லையானதாலும், அதில் தோஷங்களிருந்தால், வியாக்யானக்காரர்களுடைய உதவி யால் நிஜந்தெரிந்து நிவர்த்திக்கலாமானதாலும், நமது முன் னோர்களின் கிரந்தங்களை, முறைப்படி அறிந்து பக்ஷபாதமில்லா மல் பிரசாரஞ் செய்தால் நமது குறைகளும் துவேஷங்களும் நிவர்த்தியாகும்.

இதற்காகத்தான் மற்றவர்களைப்போலில்லாமல், வேதசாஸ் திர புராணங்களையே விடாமல், ஜீவனத்துக்காகவாவது கட்டி யழுதுகொண்டு, தற்காலம் காலக்ஷேபஞ் செய்கிறவர்கள் இருப் பதால் அவர்கள் நன்றாய் விசாரித்து தற்காலக் கேள்விகளுக்கு திருஷ்டாந்தத்துடன் கதாரூபமாய் ஸங்கீதத்துடனும், மூல வாக்கியங்களுடனும் பதில் சொல்ல முயற்சி எடுத்துக்கொண் டால், உண்மை விளங்கி, நமக்குள் ஒற்றுமை விருத்தியாகி, துவேஷம் நீங்கி மகான்கள் எடுத்துவரும் முயற்சிகள் ஸபலமாக முடியுமானதால், தேசக்ஷேமத்திற்கும், பொது நன்மைக்கும் காலக்ஷேபம் இன்றியமையாதது என்றும், காலக்ஷேபத்தைப் பற்றி எல்லோரும் கவனமெடுத்துக்கேட்க வேண்டுமென்றும் சொல்லுகிறேன்.

காலக்ஷேபஞ் செய்கிறவர்களாலேயே தேச க்ஷேமம் உண்டாகுமென்று Sir. C. P. இராமஸ்வாமி ஐயர் அவர்கள் என்னுடைய காலக்ஷேபத்தில் ஸௌந்தர்ய மகாலில் சுமார் 8 வருஷங்களுக்கு முந்தியே பிரஸங்கித்திருக்கிறார்கள். இந்த அபிப்பிராயத்தையே பிரபலமுள்ள கனவான்கள் பலரும் என் னுடைய காலக்ஷேபத்தில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அவரவர்

களின் பெயர்களைச் சொல்வதென்றால் வளரும். மகான்களுடைய அபிப்பிராயத்தை சிரஸால் வகித்து, என் சக்திக்குத் தகுந்தபடி, நம்மவர்களனைவர்களும் பேத காரணங்கள் தெரிந்து ஒற்றுமைப்படும்படி, ஸ்ரீமத் ராமாயண, பாரத, பாகவத காலக்ஷேபங்களில் திருஷ்டாந்தங்களுடன் நிரூபித்து வருகிறேன் என்பது இச்சென்னை மாகாணத்தார் அறிந்த விஷயம். ஆனதால் காலக்ஷேபஞ் செய்கிறவர்கள் ஒரு வகுப்பார்தான் என்று தள்ளி விடாமல், சாரீர ஸம்பத்துள்ள ஒவ்வொருவரும், நமது வேத சாஸ்திரங்களையே முறைப்படி கற்று தற்காலக் கேள்விகளுக்குச் சரியான ஸமாதானங்களை அடைந்து பெரியோர்களின் சரித்திரங்கள் மூலமாய் நிரூபித்து, தேச க்ஷேமத்துக்குப் பாடுபட்டால் நமது கக்ஷித்துவேஷங்கள் நீங்கி அபிவிருத்தியுண்டாகும்.

அப்பேர்ப்பட்ட நற்காலம் உதயமாகி இருப்பதால்தான் Royal Commission நம்மை ஒற்றுமை பண்ணிக்கொண்டு வருவதுடன், சென்னையில் காங்கிரஸ் ஏற்பட்டு, அத்துடன் All India Music Conference ம் சேர்க்கப்பட்டு, காலக்ஷேபத்தையும் ஒரு விஷயமாகச் சேர்த்து, என்னையும் ஒரு வியாஸம் எழுதி வாசிக்க ஈசுவர நியமனம் உண்டாகி இருக்கிறதாக எண்ணுகிறேன்.

ஆனால் காலக்ஷேபத்துக்கும் ஸங்கீதத்துக்கும் என்ன ஸம்பந்தம் என்று சிலர் எண்ணலாம். ஸம்பந்தம் அநுதியாயுள்ளது என்று சொல்லுகிறேன்.

பசுர்வேத்தி சிசுர்வேத்தி வேத்தி கானரஸம் பணீ ॥

என்றபடி, ஸங்கீதமானது, ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஸ்தூலமான இந்திரிய ஸுகத்தைக் கொடுக்கச் சக்தியுள்ளதானாலும், பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்களுக்கு அபிப்ராயத்துடன் கூடின ஸாகித்யத்துடன் பிரகாசிக்கும்போதுதான் விசேஷ ஸுகத்தை அளிக்கிறது.

திருஷ்டாந்தமாகக் குழந்தைப் பருவமுதல் மரணபரியந்தம், அபிப்ராயத்துடன் கூடின ஸாஹித்யமும் ஸங்கீதமுஞ் சேர்ந்தே நமது நடவடிக்கைகளில் இருப்பதை நாம் அறிவோம்.

குழந்தைகளை ஸமாதானம் பண்ணும்போது, "அழாதே கண்மணியே! அப்பங்களும் சுட்டுத்தரேன்" என்றும், நடக்கச் சொல்லிக் கொடுக்கும்போது, "நடந்து வந்தாளும் நாடெல்லாம் பொன் சொரிய" என்றும், வெளியில் நடந்து விளையாடத் தெரிந்தபிறகு, தோட்டம் புழக்கடைக்கு வந்தால் "ராஜன் வந்தானும் தோப்பிலே, நன்ருய்ப் பழுத்ததாம் கட்டி மாம்பழம்" என்றும், இன்னும் தாலாட்டுக்கும், விளையாட்டுக்கும், கலியாணங்களுக்கும், சுபசோபனங்களுக்கும், சாவுக்கும் கூட வரிசைப் பிலாக்கணம் என்ற பாட்டுக்களும், வீடுகள்தோறும் விளங்குவதால் ஸாஹித்யத்துடன் கூடின ஸங்கீதத்தின் ப்ரயோஜனம் அனுபவ ஸித்தமாயிருக்கிறது.

இப்படியே பள்ளிக்கூடங்களிலும், விளையாடுமிடங்களிலும், தயிர் கடையும்போதும், பள்ளியெழுச்சிக்கும், நாற்று நடும்போதும், சுண்ணும்பு இடிக்கும்போதும், வண்டியோட்டும்போதும், பெரிய பாரங்களைத் தூக்கும்போதும், "ஏலேலம் வேங்கடாசலம்" வரையில் ஸாகித்யத்துடன் ஸங்கீதம் வேலை செய்து வருகிறது.

ஆனல் வீணை, புல்லாங்குழல், பிட்டில் முதலிய வாத்யங்களைத் தனியாய்க் கேட்கும்போது ஸுகம் உண்டாகிறதே என்ருல், அதில் வாசிக்கும் பாட்டின் ஸ்வரூப ஸம்ஸ்காரம் அதாவது ஸாகித்யம் நமக்கு ஏற்கனவே தெரிந்திருப்பதால்தான். ஸங்கீதத்தின் பாகுபாடுகளான ஸ்தாயி, கிராமம், சுருதி, ஸ்வரம், ராகம், தாளம் இவைகளின் பிரஸ்தாரம், தெரிந்தவர்களால் சொல்லப்பட்டு, அபிப்ராயங்கள் ஸம்ஸ்கார ரூபமாக புத்தியில் இருப்பதால்தான், மேல்கண்ட வாத்தியங்கள் தனியாக ரஸிக்கிறதேயல்லாமல், ஸம்ஸ்காரம் இல்லாதவர்களுக்குக் காதுக்கு மட்டும்தான் சுகமாக இருக்கும் என்பதைப் பார்த்திருக்கிறோம். ஆகையால் ஸாஹித்யத்துடன் கூடித்தான் ஸங்கீதம் மனுஷ்யர்களுக்கு தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களைக் கொடுக்கிறது.

ஸங்கீதம்ஸாஹித்யம் ஸரஸ்வத்யா: ஸ்தநத்வயம் ॥

என்றும்,

𑌸𑌂𑌗𑍀𑌤𑌸𑌾𑌹𑌿𑌤𑍍𑌯𑌕𑌲𑌾𑌵𑌿𑌹𑍀𑌨𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌪𑌶𑍁𑌃 𑌪𑍁𑌚𑍍𑌛
𑌵𑌿𑌷𑌾𑌣𑌹𑍀𑌨𑌃 ॥

என்றும் சொன்னபடி ஸங்கீதமும், ஸாஹித்யமும் வாக்தேவதையினிடத்தில் ஒரேகாலத்தில் உண்டாயினவென்றும், ஸங்கீத ஸாஹித்ய கலையை அறியாதவர்கள் கொம்பு, வால் இல்லாத மிருகமென்றும், பெரியோர்கள் சொல்லியிருப்பதால் பெரியோர்களின் அபிப்ராயங்களை வெளிப்படுத்துகிற ஸாஹித்யங்களை பிரசாரம் பண்ணும் காலக்ஷேபத்திற்கும் ஸங்கீதத்துக்கும் அநாதியாக ஸம்பந்தமுண்டாயிருக்கிறது.

𑌨𑌾𑌦𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨 𑌨𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂
𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌾𑌨𑍇 ॥
𑌭𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌪𑌵𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁
𑌪𑌦𑍇 𑌮𑌨𑍋 𑌮𑍇 ॥

என்றபடி, மனதைச்சலனமில்லாமல் லயப்படுத்தவும், நிச்சலமான மனதில் ஸாஹித்யங்களின் அபிப்பிராயத்தைப் பதியச்செய்யவும் சக்தியுள்ளதாக இருப்பதினாலேதான் நாதாநுஸந்தானம் மோக்ஷஸாதனமாய் இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஸங்கீதத்துடன் கூடின காலக்ஷேபம் பெரியோர்களின் அபிப்பிராயங்களை கேட்பவர்களின் மனதில் அழுத்தமாய் பதியச்செய்கிறது. இதற்கு தற்காலம் காங்கிரஸ் பஜனைக்காரர்களின் வேலைகளால் உண்டாகும் கிளர்ச்சியே நிதர்சனமாயிருக்கிறது.

கனவான்களே!

𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥
𑌏𑌤𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌮𑍋𑌹𑌯𑌤𑍍𑌯𑍇𑌷 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌹𑌿
𑌨𑌮𑍍 ॥

என்றபடி ராகத்துவேஷமானது, இந்திரியங்கள் வழியாய்ப் பிரவேசித்து, மனதைவசப்படுத்தி, புத்தியையும் இழுத்து ஒன்றுகூடி நிற்பதால், புருஷன் அதற்குக் கட்டுப்பட்டு, கெட்ட செயல்களைச் செய்கிறான். ஆனால் நாதாநுஸந்தானம், இந்திரியங்களுடைய வேலையை அடக்கி, மனதை லயப்படுத்தி, புத்தி

யுடன் சேர்த்து, ஆத்மாவுடன் ஒன்றுகூடும்போது, ராகத்துவே ஷத்தின் வேலை பலிக்கிறதில்லை.

ஆனதால், ஸங்கீதத்தால் பரவசப்பட்ட இடத்தில், ஸாஹித்யம் நன்றாய்ப் பதியுமானதால், ஸங்கீதத்துடன் கூடின காலக்ஷேபத்தால் ஜனங்களின் ராகத்துவேஷம் நீங்கி, மனோபாவம் ஒற்றுமைப்பட்டு, சகோதரபாவமும், ஸகல புருஷார்த்தங்களும் உண்டாகுமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

வித்வான்களே! காலக்ஷேபம் ஆதிகாலமுதல் நாளது வரையில் எப்படி வந்திருக்கிறது என்ற ஸங்கதியைப்பற்றிச் சிறிது சொல்லுகிறேன்.

அநாதி நிதநாஹ்யேஷா வாகுத்ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா ॥

என்றபடி, நமது சாஸ்திரங்களில் முதலாவதான வேதத்தை, அநாதியென்றும், அபௌருஷேயம் என்றும் நாம் சொல்லி வருகிறோம். மேற்றிசைப் புலவர்களும் அவர்களைச்சேர்ந்த கீழ்த்திசை சிஷ்யர்களும் கி-மு. 1500க்கு முந்தி வேத காலத்தைச் சொல்ல இஷ்டப்படாவிட்டாலும், ஆதி மனுஷ்யர்களின் அபிப்பிராயமும் அனுபவமும், நமது வேதத்தில்தான் அடங்கி இருக்கிறதென்று ஒரு மனதாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட நமது வேதங்கள் ஸ்வரத்துடனேயே வாய்ப்பாடமாக நாளது வரையில் விளங்கிவருவதால் வார்த்தையானது முதல் முதலில் ஸங்கீதத்துடனேயே உண்டாயிருப்பதை அறிய ஸந்தோஷப்படுகிறோம்.

வேத ஸங்கீதத்திலிருந்து தற்கால ஸங்கீதம் வரையிலுள்ள ஸங்கீத ரஹஸ்யங்களைப்பற்றி இங்கு சொல்ல அவகாசமில்லாததால் தனிப்புஸ்தகமாகக் கூடியசீக்கிரம் வெளியிடப்போகிற ஸமயங்கண்டு கொள்ளலாம்.

கனவான்களே! காலக்ஷேபமானது இரண்டு பிரிவினையை உடையதாயும் ஒவ்வொரு பிரிவும் மூன்று (Periods) காலங்களை உடைத்தானதாகவுமிருக்கிறது.

வேதங்களின் பெரும்பாகமாகிய, கர்மகாண்ட ஸம்பந்தமான காலக்ஷேபமே முதற் பிரிவு என்று சொல்லப்படும்,

இக்காலக்ஷேபத்தின் முதற்காலமானது, ஆதிகாலந் தொட்டு ராமராஜ்யம் வரையிலுள்ள காலமாகக் கொள்ளலாம். அப்பொழுது அடிக்கடி நடக்கும் யக்ஞ ஸமயமே, காலக்ஷேப தினம். ஸாமகானமே, தியாகராஜஸ்வாமி கிருதிகள். ருக் வேதமே, வ்ருத்த சுலோகங்கள். யஜுர்வேதமே, நிரூபணம். அதர்வ வேதமே, ஜப்புத்தட்டாமல் போஷிக்கிற தில்லாறு வகையறாக்கள். பிராம்ஹணங்களே, உபந்யாஸங்கள். ஸூத்ரங்களே, அட்டவணை.

ரத்நயாதஸ்ம், உஷேகவா, ஊர்ஜேக்வா முதலான வாக்யங்களை கவனிக்கும்போது, ரத்னம், ஆகாரம், தேகபலம் முதலான ஐஹிகமான பிரத்யக்ஷ ஸுகங்களையே குறிப்பதால், தர்மார்த்த காமங்களின் ஸ்வரூபம், வெகு நன்றாய் அறியப்பட்டு, முயற்சிக்கப்பட்டு, அடையப்பட்டு, அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டு வந்த தென்று அறிகிறோம்.

இந்தக் காலத்தில், பகவத் ஸ்வரூபங்களான, இந்திரன், அக்னி, வருணன், வாயு, சூர்யன் முதலான தேவ வர்க்கங்கள், உத்தம குணங்கள் நிறைந்து லோகோபகாரம் செய்யும் வீர புருஷர்களுக்கு உபமானமாக வர்ணிக்கப்படுகிறார்களானதால், இந்த காலக்ஷேபத்தைக்கேட்ட ஜனங்கள் ஊக்கமும், வீரமு முள்ளவர்களாய் மனுஷ்யானந்தத்துக்குவேண்டிய ஸகல செல்வங்களையும், வித்தைகளையும், வஸ்துக்களையும், நாகரீகங்களையும் அபிவிருத்தி செய்து, அதற்கு அறிகுறியான ராஜஸூயம், அச்வமேதம் முதலான பெரும் விருந்துகளை நடத்திச் செழித்திருந்தார்கள்.

பிரத்தியக்ஷ ஸுகத்துக்குவேண்டிய ஸகல ஸௌகர்யங்களும், மேற்றிசையார் நாகரீகத்தில் தற்காலம் எப்படி உயர்ந்த நிலைமையை அடைந்திருக்கின்றனவோ, அப்படி ஸகல போக்ய வஸ்துக்களும், ஸகல டிபார்ட்மெண்டுகளும் உன்னத தசையை அடைந்து பிரகாசித்தன.

பஞ்ச பூதங்களும் நம்முன்னோர்கள் கையில் வசப்பட்டு சொன்னால் சொன்னபடி, நினைத்தால் நினைத்தபடி கேட்டு நடந்து வந்தன. ஜனங்கள் ஸத்ய சௌசத்துடனும், ஒற்றுமை

யாயும், ராகத்துவேஷமில்லாமலும், அவரவர்கள் வேலையை ஒழுங்காய் கவனித்து, கட்டுப்பாடாய் இருந்து ருஜுமார்க் கத்தில் நடந்ததால் ஆர்யர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார்கள். ஏகாதி பத்யமும், ஏகமனதுமாய் நமது தேசம் பொங்கிப் பொழிந்துகொண்டிருந்தது.

இந்த கர்மகாண்ட காலக்ஷேபத்தின் முதற் காலத்தின் உச்சிராயதசை ராமனுடைய காலம். ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் அயோத்யாநகர வர்ணனையையும், பரத்வாஜ ஆதித்தியத்தையும், லங்கா நகர வர்ணனையையும், ஒருவர்க்கொருவர் நடந்து கொள் ளும் உத்தம புருஷர்களின் ஒழுங்குகளையும் அங்கங்கே தர்மங் களையும் பார்த்தால், ஸகல தர்மங்களுடையவும், வித்தைக ளுடையவும், நாகரீகங்களுடையவும், உயர்நிலை தெரியவரும்.

ராமனுடைய காலத்திலிருந்து பாரத யுத்த காலபர்யந்த முள்ள காலமே கர்மகாண்ட காலக்ஷேபத்தின் இரண்டாவது காலம். இக்காலத்தில் செல்வமிகுதியாலும், அதிநாகரீகத்தா லும், போக்ய வஸ்துக்களை அனுபவிப்பதிலேயே ஜனங்களுக்கு ஆஸக்தியிருந்தது. அதனால் நாளடைவில் செல்வச்செருக்கும் மதமும் இடையிடையே உண்டாகி, பெருமைக்கும் கௌரவத் துக்குமாகமட்டும் யக்ஞங்களை நடத்தி வந்ததால், இதற்கு முந் தின காலம்போல், அதிக அபிவிருத்தி உண்டாகாமலிருந் தாலும், உள்ளதிற்குக் குறையாமல் இருந்தார்கள். ஆனால் போகங்களில் பிரியம் ஏற ஏற, அகங்காரமமகாரங்கள் உண் டாகி, கட்டுப்பாட்டைத்தள்ளிக் குரோதம் மிகுந்து, கடைசி காலத்தில் அதிநாகரீகத்தால் யுத்தஞ்செய்து மடிந்தார்கள். இந்த காலம் 3139 B. C. என்று வக்கீல் T. S. நாராயண சாஸ் திரிகள் பிரமாணங்களுடன் ஸித்தாந்தம் பண்ணி இருக்கிறார்கள்.

பாரதயுத்தத்திலிருந்து நாளது வரையிலுமுள்ள காலமே கர்மகாண்ட காலக்ஷேபத்தின் மூன்றாவது காலம். இந்தக்காலம் ஜனங்கள் ஊக்கமும், வீரச்செயல்களும் குறைந்து, கட்டுப்பாடு களைவிட்டு விரக்தர்களானதால், பௌத்த மதமும், ஞானமார்க் கங்களும் பிராபல்லியத்தை அடையவே, பிராகிருத பாஷை

களின் பிரசாரம் மிகுந்ததாலும், யக்ஞத்தில் த்வேஷம் உண்டாய்விட்டதாலும், கர்மகாண்ட காலக்ஷேபங்களில் ஒருவருக்கும் ஸங்கதி புரியாததாகி, ப்ரத்யக்ஷபலனை கொடுக்காமல், மீமாம்ஸகர்கள் சொல்லுகிற அபூர்வபலனைமட்டும் உடைத்தானதாகி பேர் மாத்திரமாய் நின்றது.

இதற்குமேல் இரண்டாவது பிரிவான ஞானகாண்ட காலக்ஷேபத்தைப்பற்றித் தெரிவிக்கிறேன்.

இதன் முதற்காலம் ராமனுடைய காலத்திலிருந்து பாரத யுத்தகாலம் வரையிலுமென்று எண்ணுகிறேன். கர்மகாண்ட காலக்ஷேபங்களால் செல்வம் மிகுந்து வரும்போது ஜனங்களுக்குக் கர்வம், மதம் ஏறுமலிருக்கும்படி, த்ருஷ்டாக்களான மகரிஷிகள் உபநிஷதங்களைக்கண்டு பிடித்து, உபதேசம் பண்ணிக் கொண்டு வந்து நாகரீகங்கள் உச்சிராயதசையை அடைந்த ஸ்ரீராமனுடைய காலத்தில் இந்த ஞானகாண்டத்தை ஒரு ஸ்வரூபத்துக்குக் கொண்டுவந்தார்கள்.

ஊ திஹாஸ புராணாஹ்யாம் வெஹாஊாய-ீ

வு)கா ஶஹ்ெத ॥

என்றபடி, இந்த ஞானகாண்டத்துக்கு உபபிரும்ஹணமாக ராமனுடைய சரித்திரத்தை முதல் முதல் சேர்த்து கானம் பண்ணிக் காலக்ஷேபஞ் செய்துவந்தார்கள். இக்காலத்தில் ஜனங்களுக்கு தர்ம மோக்ஷ ஞானம் அடிக்கடி உபதேசிக்கப்பட்டு வந்ததால் அர்த்த காமங்கள் அநர்த்தத்தை விளைவிக்காமல் தடுக்கப்பட்டு வந்தன.

ஆனால் ராமன் காலத்திலேயே நாஸ்திக மதங்கள் ஆரம்பமாய்விட்டதென்று அயோத்யாகாண்டத்தில் ஜாபாலி மகரிஷியின் வாக்யங்களால் அறிவோம். அப்பேர்ப்பட்ட தர்சனங்கள் வர வர விருத்தியடைந்து யுக்தி வாதங்கள் பிரபலத்துக்கு வந்ததால் ஜனங்களின் மனம் தர்மமோக்ஷங்களில் நாளடைவில் சந்தேகத்தையடைய ஆரம்பித்தது.

அதனால் இந்தக்காலத்தின் கடைசியில் ஞானகாண்ட காலக்ஷேப பிரசாரங்களினால் பீஷ்மர், அக்ரூரர், உத்தவர், விதுரர்

முதலான மகாஞானிகள் விருத்தி அடைந்திருந்தாலும், செல்வச் செருக்காலும் வீரச்செயல்களாலும் அகங்காரத்தை யடைந்து நான் பெரியவன், நீ பெரியவன் என்ற குரோத புத்தியுள்ள கம்ஸன், ஜராஸந்தன், சிசுபாலன், துரியோதனன் முதலானவர்கள், தர்மமே உருவெடுத்த தர்மபுத்திராதியர்களை துவேஷித்ததால் "செல்வச் செருக்காலும் அதி நாகரீகங்களாலும் அதர்மமே விருத்தியாகி அழிவே ஏற்படும்" என்ற புத்தியை ஸகலருக்கும் கற்பிக்க கிருஷ்ண பகவானுடைய தீர்மானமும் சேர்ந்து, எல்லா அரசர்களும் ஒன்றுகூடி ஜர்மானியர் யுத்தம் போன்ற பெரியபாரத யுத்தத்தைச் செய்து மடிந்தார்கள்.

ஆதலால், ஞானகாண்ட காலக்ஷேபத்தின் முதற்காலத்தில் செல்வமும், செருக்கும், போக போக்யங்களும் மிகுந்து இருந்ததால், நாஸ்திகம் முதலான மதங்களுக்கு இடம் உண்டாகி ஜனங்களுக்குப் பூர்ண பிரயோஜனமேற்படவில்லை.

பாரத யுத்தகாலத்திலிருந்து பிரிட்டிஷ் ராஜாங்க ஸ்தாபனம் வரையிலுமுள்ள காலத்தையே ஞானகாண்ட காலக்ஷேபத்தின் இரண்டாவது (Period) காலமாகச் சொல்லலாம். இது தான் ஞானகாண்ட காலக்ஷேபத்தின் உச்சிராயகாலம்.

பாரத யுத்தத்தில் நமது தேசத்தின் ஸகல பலங்களும், வளங்களும் அழிந்து போகவே, தேசம் க்ஷீணஸ்திதிக்கு வர ஆரம்பித்தது. செல்வத்திலும் பெருமையிலும் ஆசை அடைவதை விட்டார்கள். போக போக்யங்களை வெறுத்தார்கள். பாரத வீரர்களை நினைத்து நினைத்துப் பதைத்தார்கள். ஸகலமும் அநித்யமென்று கருதினார்கள். அர்த்த சாஸ்திரங்களை அலக்ஷியஞ் செய்தார்கள். தர்ம மோக்ஷங்களையே தேட ஆரம்பித்தார்கள். ஞானகாண்ட காலக்ஷேபமும் ராமாயண பாரத புராணங்களுடன் நன்றாய் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. அதனால் நீதி வைராக்யங்கள் நிறைந்தன. மோக்ஷ சாஸ்திரங்கள் மிகுந்தன. அர்த்த சாஸ்திரங்கள் அழிந்தன. பட்டண வாஸங்களைப்பழித்தார்கள். தனித்திருக்க எண்ணினார்கள். தியானம்

தழைத்தது. யோகம் வலுத்தது. ஆத்மார்த்தம் அபிவிருத்தி அடைந்தது. நிவ்ருத்தி மார்க்கம் நிலைத்தது. ஏகாதிபத்யம் அழிந்தது. சிற்றரசர்களாய்ச் சிதறினார்கள். சேர்க்கையின்றி சீர்குலைந்தார்கள். ஆயுதாப்யாஸங்களை விட்டார்கள். அநித்ய புத்தியை அடைந்தார்கள். பௌத்த சமயம்பரவிற்று. பிராகிருத பாஷைகள் பிரகாசித்தன. பிக்ஷுக்களாக ஆனார்கள். அரசாக்ஷியை விட்டார்கள். ஆசிரமவாஸத்தை அடைந்தார்கள்.

ப்ரமத்தேஷ்வ விரக்தேஷு தைவேந ப்ரஹதேஷு ச ॥
விக்ராந்தாஸ்தத்ர விஜ்ரும்பந்தி பரீக்ஷ்ய விஜிகீஷவ: ॥

என்றபடி, கவனமில்லாதவர்களிடத்தும், விரக்தர்களிடத்தும், கால கதியை அடைந்தவர்களிடத்தும், படையெடுப்புப் பலிக்கும் என்றபடி, நமது தேசத்தவர்கள் வைராக்கிய தசையை அடைந்துவிட்டதால், நம்மவர்களுக்குப் பின்னால் வெகு ஆயிரக் கணக்கான வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஸமீபத்தில் 1500 B. C-யிலிருந்து நாகரீகத்துக்கு முயற்சிக்க ஆரம்பித்து, அர்த்த காமங்களையே அபிவிருத்தி பண்ணி ஆதிக்யத்துக்கு வரத்தொடங்கிய அன்ய தேசத்தவர்கள் இதுதான் ஸமயமென்று ஒவ்வொருவராய் நமது நாட்டில் படையெடுத்து வந்தார்கள்.

வித்வான்கள் கவலையை அடைந்தார்கள். காவிய நாடகங்களால் கருத்துண்டாகுமென்று கருதினார்கள். அரசர்களை உத்ஸாகம் பண்ணினார்கள். குமாரிலபட்டர் கர்ம மார்க்கத்தை ஸ்தாபித்துப் பார்த்தார். ஆதி சங்கரர் இந்து மதத்துக்கும் பௌத்த மதத்துக்கும் மத்யஸ்தமான அத்வைத மதத்தை ஸ்தாபித்துப் பார்த்தார். வியாவஹாரிக ஸத்தையையும் பாரமார்த்திக ஸத்தையையும் உபதேசித்தார்.

இடையிடையே நமது அரசர்களுக்கு ஜயம் உண்டாயிற்று. அன்யர்கள் துரத்தப்பட்டார்கள். விக்ரம சகாப்தம் உண்டாயிற்று. அரசர்களும் உத்ஸாகமடைந்தார்கள். ஆனாலும் அநித்ய புத்தியை அடைந்த அந்தரங்கங்களுடைய அரசர்களுக்கு போக போக்யங்களுக்குச் செல்வமிருந்திருந்ததால் விபரீதத்தை விளைவித்தது. தேகம் அநித்யமானதால் "கண்டதே காட்சி

கொண்டதே கோலம்" என்று எண்ணி அபிவிருத்தி செய்யாமல், விரக்தியும், நிவ்ருத்தியும் அனுபவத்துக்கு வாராமல் வாய்ப் பேச்சாகமட்டும் இருந்து, செல்வங்களையும் போகங்களையும் அனுபவித்து அழிப்பதில் அபிப்பிராயங்கொண்டு காலங்கழித்தார்கள்.

ஆத்மார்த்த சாஸ்திரங்கள் வேலை செய்யாமல் இருக்கவில்லை. இடையிடையே அரசர்கள் நிஸ்பிருஹர்களான ஜனங்களை ரக்ஷிக்கச் சத்திரங்கள் சாவடிகளைக் கட்டியும், அன்னபானாதிகளைக் கொடுத்தும் ஆதரித்து வந்தார்கள். பொது ஜனங்களில் பெரும்பாலார், கிராம வாஸத்தைவிரும்பி சரீர ரக்ஷணைத்துக்கு மட்டும் வேண்டிய காரியங்களைச்செய்து கொண்டு தியானயோகபரர்களாய் ராமனுண்டாலென்ன! ராவணனுண்டாலென்ன! என்று ஒழிவை அடைந்தார்கள். அரசர்களைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்த சிறு கூட்டத்தார்கள் அதிகாரத்திலும், அனுபவிப்பதிலும் ஆசைகொண்டு ஒருவர்மேலொருவர் அஸூயைப்பட்டு அன்னியர்களுக்குத் துறப்புக்கொடுத்ததால், இராஜ்யங்கள் அழிந்து, அன்ய அரசாக்ஷி மிகுந்து, நமது செல்வங்களெல்லாம் வறண்டு, தரித்திரதசை ஆரம்பித்தது.

இப்படி ஞானகாண்டத்தின் உச்சிராயகாலம் ஏற்படவே, ஜகத்து அநித்யமென்றும், ஸகலமும் அநித்யமென்றும், எல்லாம் துக்கமென்றும், அனுபவத்துக்கு வந்தது. அவரவர்கள் ஏகாந்தமாய்ப் பகவானைத் துதித்தார்கள். ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள், பக்தர்கள், பக்தியால் உருகி அழுதார்கள். கர்மத்திற்கும், ஞானத்திற்கும் மத்யஸ்தமான பக்தி மார்க்கம் உண்டானது. பௌத்தமதம் சுத்தமாய் ஒழிந்தது. இராமனுஜர், மத்வாசாரியார் முதலான ஆசார்யர்களும் மதஸித்தாந்தம் பண்ணினார்கள். வீடுவாசல், பெண்டு பிள்ளைகள் உடன் இருந்து ஸுகஜீவனம் பண்ணிக்கொண்டே பகவானைத் தேடலாம் என்று ஏற்பட்டது. அன்ய அரசர்களின் அவதியினாலும், கலகக்காரர்களின் வேலைகளாலும், கொள்ளைக்காரர்களின் கொண்டாட்டத்தாலும் குடியிருக்கக்கூட ஜனங்களுக்குக் கஷ்ட முண்டாகவே வீடுவாசல், பெண்டு பிள்ளைகள்கூட ஸ்வாதீனமில்லாமல் பக்திமார்க்கங்களை

நடத்த முடியாமல் சிரமப்பட்டார்கள். பகவான் இருக்கார்! பகவான் இருக்கார்! என்ற த்ருட புத்தியை வகித்து ஜயதேவர், நாமதேவர், துகாராம், துளஸீதாஸ், கபீர், ராமதாஸர், நாராயணதீர்த்தர் முதலான பக்தர்களின் கீர்த்தனங்களை ஜனங்கள் பாடி ஸ்தோத்திரம் பண்ணி வந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு ஊரிலும் அந்தந்த ப்ராகிருத பாஷையில் புராணங்கள் பிரஸங்கிக்கப்பட்டும், தேவாரம், திருவாய்மொழி, பிரபந்தங்கள் ஓதப்பட்டும் பக்திமார்க்கம் அந்தரங்கமாய்ப் பரவிற்று.

படையெடுப்பவர்களுக்கு அப்போதைக்கப்போது பணிந்து கப்பங்கட்ட சக்தியுள்ள இராஜர்களின் இராஜ்யம் மட்டும் மீந்தது. ஜனங்கள் அடிக்கடி தங்களுடைய தர்மங்களை நடத்த சௌகர்யமுள்ள இராஜாங்கங்களில் மாறி மாறி அடைக்கலம் புகுந்தார்கள்.

பகவானும் கருணைகூர்ந்து நமது கஷ்டங்களை யொழித்துக் கவலைகளை நீக்கிக் கலகங்களை அடக்கி அந்தந்த பரிபாககாலத்துக்குத்தக்கபடி நம்மைக் காக்க வெண்ணி பிரிட்டிஷ் ராஜாங்கத்தை நிலைக்க வைத்தார். ஹிமவத்ஸேது பரியந்தம் ஒரு ஆளுகைக்கு வந்து ஜனங்கள் தங்கள் தங்கள் வீடு வாசலில் தைரியமாய் இருக்கவும், வியவசாயம், வியாபாரம், போக்குவரத்து முதலியவைகள் ஸௌகரியமாய் நடக்கவும் காலம் வந்தது.

இதற்குமேல் ஞானகாண்ட காலக்ஷேபத்தின் மூன்றாவது காலம் ஆரம்பிக்கிறது. பழமையான மனு முதலான தர்மசாஸ்திரங்களின்படியே இராஜ்யம் கூடியவரையில் தர்மமாக ஆளப்பட்டு வந்தது. வர்ணாசிரம தர்மங்களில் பிரவேசிக்கிறதில்லை என்ற வாக்குறுதியளித்து விக்டோரியா மஹாராணியார் அவர்கள் சக்கிரவர்த்தினியானார்கள்.

இக்காலமாகிய 19ம் நூற்றாண்டின் மத்தியில் இங்கிலீஷ் படிப்பு உண்டாகி, அதனால் இராஜாங்கத்தில் உத்யோகங்கள் ஏற்பட்டு பட்டணவாஸம் பிரீதியுள்ளதாக ஆரம்பித்தது.

காப்புணுமங்கலம் சாமி சாஸ்திரிகள் என்பவர் தென்னிந்தியாவில் நல்ல சாரீரத்துடனும், அனேக இராக ஆலாபனங்களுட

னும் புராணம் சொல்ல ஆரம்பித்தார். பரித்தியூர் கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள் அனேக வர்ணனைகளுடனும், அடுக்குகளுடனும் இராமாயணம் சொல்லி வந்தார். தஞ்சாவூரில் மஹாராஷ்டிர ராஜாங்கம் நாகரீகத்துடன் இருந்ததால், அனேக கோஸ்வாமி கள், மேருஸ்வாமிகள், மோர்க்கர் பாவா முதலானவர்கள் புரா ணங்களைக்கதைகளாக மஹாராஷ்டிர பாஷையில், ஸங்கீதம் மிருதங்கம், பக்கவாத்யங்களுடன் கதை செய்து வந்தார்கள். வுரகூர் கோபால ஸ்வாமிகள், பூவனூர் கலியாணராமஸ் வாமிகள், மருதாந்தநல்லூர் ஸ்வாமிகளும், ஜயதேவருடைய அஷ்டபதிகளையும், மஹாராஷ்டிர அபங்கங்களையும், தாங்கும் முதலிய பக்தர்களின் கீர்த்தனங்களையும் இடையிடையே பாடி பக்தி ரஸமான கதைகளைச் செய்துவந்தார்கள். கிராமங்களிலும் பட்டணங்களிலும் உஞ்சவிருத்தி செய்து கொண்டு, கிடைத் ததைக்கொண்டு திருப்தியடைந்து, பகவத் பஜனைகளையும், பக வத் குணங்களையும் சொல்லி வந்தார்கள். பெரியவர்கள் எல் லோரும் பக்தி ரஸத்தில் உருகிக்கேட்டுப் பூஜித்தார்கள்.

ஆனல், இவர்கள் கதையில் தர்மமோக்ஷங்களைத்தவிர பிர பஞ்சத்து ஸங்கதி இல்லாததால், இங்கிலீஷ் படித்து உத்யோகஞ் செய்பவர்கள், படிக்கும் சிறுவர்கள், வியாபாரிகள், அர்த்தகாமங் களைத் தேடுபவர், முதலானவர்களுக்கு ரஸமுண்டாகவில்லை. கதை கேட்பது விரக்தருக்கும், துக்கப்பட்டவர்களுக்கும், வய தானவர்களுக்கும்தான் உசிதம் என்று எண்ணினர்கள். இதற் குள் ஜனங்களுக்குப் புதிதாக கண் திறந்தது. மேற்றிசையார் வித்தையிலும், கைத்தொழிலிலும், வியாபாரத்திலும் விருத்தி அடைந்திருப்பதைப் பார்த்தார்கள். அர்த்த காமங்களை முற்றி லும் தள்ளினது தப்பென்று உணர்ந்தார்கள். எல்லாவற்றிலும் பராதீனப்பட்டிருப்பதை அறிந்து வந்தார்கள். பிரிட்டிஷ் அர சாட்சியில் முதல் முதலில் உண்டாயிருந்த ஸகல ஸௌகரியங் களும் நாளுக்குநாள் குறைய ஆரம்பித்தது. பிரிட்டிஷ் ஏகாதி பத்யத்தில் கலகம் கொள்ளை முதலியன குறைந்து ஜனங் கள் தங்கள் தங்கள் ஸொத்து ஸ்வதந்திரங்களை நிஷ்கவலை யாக அனுபவிக்க ஸௌகரியங்கள் உண்டாயிருந்தாலும், மேற்

றிசைப் படிப்பு ஏற்பட்டு அந்த நாகரீகம் பரவ ஆரம்பித்ததி ஞலும், அரசாங்க உத்யோகத்திஞல் செல்வம் மிகுந்தவர்களும், அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களும் மேற்றிசை நடையுடை பாவனை களில் பிரீதியுடன் பழமையைவிட ஆரம்பித்ததாலும், இந்தி ரிய நிக்கிரகத்துடன் நிஸ்பிருஹர்களாயிருந்த, பொது ஜனங் களுக்கு வர வர இந்திரிய ஸுகங்களிலும் போக போக்யங்களி லும் ஆசை மிகுந்தது. அதனல் தர்மார்த்த காம மோக்ஷங் களை சுலபமாயும் சிக்கனமாயும் கொடுத்து, ஆயுஸ்ஸு, ஆரோக்கியம், சித்த சுத்தி முதலான நன்மைகளைக் கொடுத்து வந்த நமது முன்னேர்கள் மார்க்கமான அன்னபானுதி ஆசாரங் களையும், ஸ்நாந, ஜபதபங்கள் முதலானவைகளையும் விட்டுவிட்டு டாப்புஜரப்பாய், வெளிப்பகட்டாய் உள்ள மேற்றிசையாரின் ஆசார நடையுடைகளைக் கைப்பற்றினர்கள்.

ஆகையால், திருப்தர்களாயும் நிஸ்பிருஹர்களாயும் இருக்க முடியாமல் அப்படி இருப்பவர்களையும் ஏளனம் பண்ணிக் கொண்டு அந்ய ஆசாரணையில் ஆசையுண்டாகி அதிகப்பட அதி கப்பட பலவிதத்திலும் பாராதீனப்பட்டார்கள்.

சுருக்கமாய்ச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், நமது வாழ்க்கைக் குரிய அன்னபானுதிகள், துணிமணிகள், மருந்து மாயங்கள், வஸ்து வாஹனங்கள், போக்கு வரத்துக்கள், காரிய கருமங்கள் முதலான சகலத்திற்கும் மேற்றிசையார் ஆதீனத்தில் நாம் இருப்பதும், பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசங்களான பஞ்ச பூதங்களும் மேற்றிசையார் கைவசத்திலிருந்து சொன்னபடி கேட்டு நடப்பதும் தெரிய வந்தன.

விவேகிகள் ஒருவிதமாக யோஜித்து 1885-ம் வருஷத்தில் நமது காங்கிரஸ் மகாஸபையை உண்டுபண்ணினர்கள். தேச க்ஷேமத்தை விரும்பினர்கள். பொது நன்மையைத் தேடினர் கள். கூட்டுறவை நாடினர்கள். அர்த்த காமங்களையும் அவசிய மாய் விருத்திபண்ணவேண்டுமென்ற அபிப்பிராயத்துக்கு வந் தார்கள்.

இதேமாதிரியாக காலக்ஷேபமும் தர்மமோக்ஷத்துடன் அர்த்த காமங்களையும் கொடுக்கக் கூடியதாயும், ஸர்வ ஜனங்

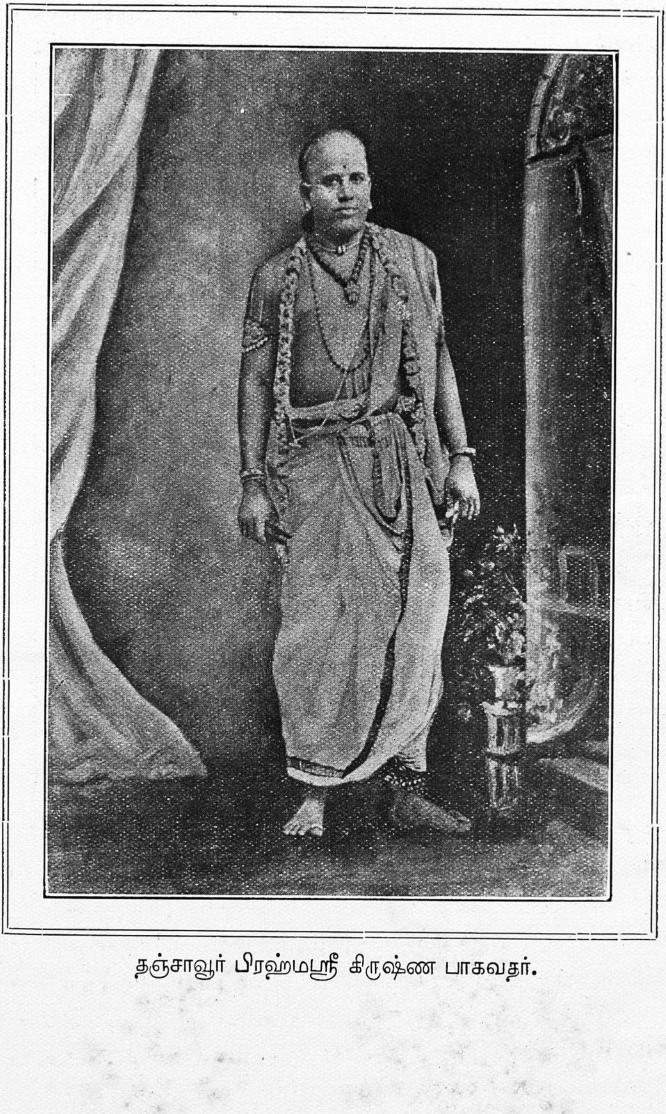

தஞ்சாவூர் பிரஹ்மஸ்ரீ கிருஷ்ண பாகவதர்.

களுக்கும் உபயோக முள்ளதாயும், ஒருவர்க்கொருவர் நடந்து கொள்ளவேண்டிய தர்மங்களை நவரஸத்துடன் நடித்துக்காட்டும் படியான ஸ்வரூபமுள்ளதாயும், இருக்கவேண்டுமென்று தஞ்சாவூர் சிவாஜி மகாராஜாவின் மந்திரியான பெரியண்ணு என்பவர்கள் எண்ணினார்கள்.

அதற்காக ஒவ்வொரு பாஷா பண்டிதர்களைக்கொண்டும், ஒவ்வொரு சாஸ்திர ஸம்பன்னர்களைக்கொண்டும், ஒவ்வொரு கலையிலும் பிரவீணர்களைக்கொண்டும் தஞ்சை கிருஷ்ண பாகவதர் அவர்களுக்கு ஸாராம்சத்தைச் சொல்லிக்கொடுக்கும்படி செய்தார்கள்.

கிருஷ்ணபாகவதர் அவர்களும் ஒவ்வொரு கதையிலும் நவரத்னங்களை மாலையாகக் கோத்ததுபோல் ஒவ்வொரு பாஷைக்காரர்கள், ரஸம் தெரிந்தவர்கள் மாறி மாறி ஆனந்தத்தில் மூழ்கும்படிக்கும், நவரஸபரிதமாயும், பாவ ராக தாளங்களுடனும் விளங்கும் உருப்படிகளைக் கோத்து தியாகராஜஸ்வாமி கீர்த்தனங்களை நடுநாயகமாகவும் பதித்துக் கதை செய்து வந்தார்கள்.

பிரத்யக்ஷமாக நடப்பதுபோல் ஒவ்வொரு கதையுமிருந்ததால், பெரியவாள், சின்னவாள் ஸகலர்களும் ஆனந்தித்தார்கள். ஒவ்வொரு தர்மங்களும் நடித்துக் காட்டப்பட்டதால் கதாநாயகர்களின் ஸ்வரூபங்கள் பிரகாசித்தன. ஸர்வத்ராளும் திருப்தி அடைந்ததால் கதையானது ஒரு (Art) கலையாகவும் பிரயோஜனமுள்ளதாயும் நல்ல வ்ருத்தியாகவும் ஏற்பட்டது.

சென்னை முதலான ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஸபைகள் உண்டாயின. பொது ஜனங்கள் கூடி ஆதரித்தார்கள். கிருஷ்ண பாகவதர் அவர்கள் அந்தந்த ஜாத்யத்தையும் பிரத்தியக்ஷமாய் அபிநயித்து ஆடிப்பாடி ரஸமாகவும் சுருக்கமாகவும் பேசி மூன்று மணி நேரத்துக்குள் ஸர்வ ஜனங்களுக்கும் திருப்தி பண்ணி வந்தார்கள். கதை காலக்ஷேபமாக இப்பொழுதுதான் ஆயிற்று.

1895ம் வருஷத்திற்குள் சென்னை முதலான இடங்களில் நிலையான அநேக சபைகள் உண்டாய்விட்டதாலும், பொது ஜனங்களின் ஆதரவு உண்டாகி, கதை செய்கிறவர்களுக்கு 50,60

ரூபாய்கள், துணிமணிகள் பிரதிப்பிரயோஜனமாகக் கிடைக்க ஆரம்பித்ததாலும், பழைய உஞ்சவ்ருத்தி போய் பாகவதர்களுக்கு உயர்நிலை ஏற்பட்டது.

மார்தங்களில் பிரதி ஞாயிற்றுக்கிழமைகளிலும் காலக்ஷேபங்கள் கேட்க வேணுமென்று ஸபைகள் உண்டாக்கப்பட்டதால், கிருஷ்ண பாகவதர் அவர்கள்மட்டும் போதாமல் மற்றைய பாகவதர்களுக்கும் மாஸாந்திரங்களில் கதைகள் கிடைத்தன.

இதுவரையிலும் பிராசீனபத்ததிப்படிக்கு பக்திரஸமாய்க் கதை செய்து வந்த அண்டமீன் சிவராம கிருஷ்ண பாகவதர் அவர்கள், நரஸிம்ம பாகவதர் அவர்கள், மணமேல்குடி வேங்கடாசல பாகவதர் அவர்கள், நெம்மேலி வைத்யநாத பாகவதர் முதலானவர்களும் சென்னைக்கு வந்துபோய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

காலக்ஷேபங்கள் மிகுந்தன. ஜனங்கள் ஒவ்வொரு காலக்ஷேபத்திலுமுள்ள குணாதிசயங்களைப்பற்றிக் கொண்டாடினார்கள். ஜனங்களுடைய க்ஷேமாபிவிருத்தியுடன் பாகவதர்களுடைய அபிவிருத்தியும் உண்டாயிற்று.

திருப்பழனம் பஞ்சாபகேச சாஸ்திரிகள், பண்டித லக்ஷ்மணாசாரியார் அவர்களும் இன்னும் அநேகர்களும் ஏற்பட்டார்கள். அடியேனும் 1900ம் வருஷத்தில் கதை செய்ய ஆரம்பித்தேன்.

கிருஷ்ண பாகவதர் அவர்களின் நிரூபணக் கோர்வைகளையே புது பத்ததியாகக் கதை செய்கிறவர்கள் அநுஸரித்தார்கள். ஆனால் கிருஷ்ண பாகவதர் முன்னடிப்பாடி பின்னால் தஞ்சை பஞ்சாபகேச பாகவதரும், மருதப்பாவும் சேர்ந்து முறையாகப் பாடி, மைலாட்டூர் கிருஷ்ணய்யர் மிருதங்கத்துடன் ஸங்கீதத்திற்கு என்ன கௌரவம் உண்டுபண்ணப்பட்டதோ அப்படி மற்றவர்களால் உண்டுபண்ணப்படவில்லை.

சுருதி சுத்தமாயும், ஸ்வர சுத்தமாயும், ரஸத்துக்குத் தகுந்த வர்ணமெட்டுக்களுடனும், பாவங்களைப் போஷிக்கும்படியான கால ப்பிரமாணங்களுடனும் போஷித்தும், ராகங்களை உயி

ருடனும், தாளங்களை லயக்கணிசத்துடனும், ஆவர்த்த சுத்தத் துடனும், பேச்சுடன் பாட்டும், பாட்டுடன் பேச்சுமாக கிருஷ்ண பாகவதர்வாள் நடத்தி வந்ததால் ஸங்கீத வித்வான்கள் அனை வரும் பிரமிக்கும்படியான உயர்நிலையிலிருந்தது.

மூலக்கிரந்தங்களின் அபிப்ராயத்துடனும் ஒவ்வொரு பண்டிதர்களாலும் கிருஷ்ணபாகவதருக்கு உருப்படிகள் சொல் லிக் கொடுக்கப்பட்டிருந்ததால் ஸாராம்சமாயும் ஸம்பாஷணை ரூபமாயும் அந்தந்த ஜாத்யத்துடனும் கிருஷ்ணபாகவதர் பேசும் போது ஸம்பிரதிபன்னமாயும் பண்டித பாமரர் அனைவர்களுக் கும் ஆனந்தகரமாயும் இருந்தது.

மற்றவர்களுக்கோ, நிரூபணங்களின் உருப்படிகள் மூலத்தி லிருந்து என்ன அபிப்ராயத்தை வெளிப்படுத்த ஸாஹித்யஞ் செய்யப்பட்டன என்ற நிச்சய ஞானம் இல்லாததினால், தங்கள் தங்கள் படிப்புக்குத் தக்கபடி அபிப்பிராயம் சொல்லி வந்தார் கள். ஆனதால் அவ்வளவு பயன்படவில்லை. ஆனாலும் அவரவர் கள் ஒரு ஒரு ஜீவகளையை உடையவர்களாய் விளங்கி வந்தார் கள். காலக்ஷேபம் உயர்ந்தது 4 மணிகளுக்குமேல் விசேஷமாக இல்லையானதால், நிரூபணம் பாடுவதிலும், ராகம், மிருதங்கம் தனி வாசிப்புகளிலும் இரண்டு மணிக்குமேல் போய்விடுமான தால் பாக்கியுள்ள ஒருமணி இரண்டு மணியை அவரவர்கள் பாண்டித்யத்துக்குத் தக்கப்படி தள்ளி வந்தார்கள். திருஷ் டாந்தமாக, வேதாத்யயனம் பண்ணினவர்கள் வேத மந்த்ரங் களை கிரமஜடைகனமாக கதையில் இடை இடை சொல்லியும், சங்கீத வித்வான்கள் கதையில் அடிக்கடி பல்லவி ஸ்வரம் பாடு வதினாலும், ஜோதிஷம் தெரிந்தவர்கள் கதையில் அந்தந்த பிரகரண லக்னபலன்களைச் சொல்லியும், உபாதயாயம் பண்ணி வைக்கிறவர்கள் கதையில் அந்தந்த பிரகரணங்களில் ஜாதகர்ம, நாமகரண, அன்னப்பிராசன, சௌள, உபநயன, விவாஹ, நிஷேக, பும்ஸவன ஸீமந்தோந்நயன ஸம்ஸ்கார மந்திரங்களினால் போஷித்தும், இங்கிலீஷ் படித்தவர்கள் இங்கிலீஷ் வாக்யங்களி னாலும், இப்படியே தங்கள் தங்களுக்குத் தெரிந்த ஸங்கதிகளை

உபந்யாஸத்தில் சேர்த்தும், தங்கள் தங்கள் வகுப்பாரை ஸந்தோஷிக்கச்செய்து அந்தந்த அபிமானிகளால் கௌரவிக்கப்பட்டு விளங்கி வருகிறார்கள்.

கிருஷ்ணபாகவதர் அவர்கள் 1903ம் வருஷம் ஆகஸ்டுமாதத்தில் பரமபதத்தை அடையவே, பிரும்மஸ்ரீ திருப்பழனம் பஞ்சாபகேசசாஸ்திரிகள்,இவைகளின் ரஹஸ்யங்களை உணர்ந்து,பின் ஸெட்டுக்களை நன்றாய் வைத்துக்கொண்டு, பௌராணிகர் ஆனதால் ஸம்ஸ்கிருதமூலத்துடன் உபந்யாஸத்தை போஷணை செய்து, கதை செய்கிறவர்களுக்கு ஸம்ஸ்கிருத ஞானம் அத்யாவசியமாக வேண்டுமென்பதை நிலை நிறுத்தி, கிருஷ்ணபாகவதர் நிரூபணங்களையே முழுவதும் பாடாமல், தன் அபிப்ராயத்துக்குத் தகுந்த ஸாஹித்யங்களைக்கொண்டும், ஸர்வஜனரஞ்சனமாகக் கதை செய்து இதுவரையிலும் பூர்த்தியாக மற்றவர்கள் செய்யாத ராமாயணம் ஸீரீஸ் என்ற தொடர்ச்சியான ராமாயண கதைகளைச் செய்து பரமபதமடைந்தார்.

இப்பேர்ப்பட்ட மஹான்களின் பாததூளியை சிரமேல் வகித்து கிருஷ்ணபாகவதர் அவர்களின் பத்ததியையும், பிரும்மஸ்ரீ பஞ்சாபகேச சாஸ்திரிகளின் ஸம்ஸ்கிருத பிரதான பத்ததியையும், பண்டித லட்சுமணாசாரியார் அவர்களின் அவதாரிகையுடன் பேசும் உபந்யாஸ பத்ததியையும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் அனுஸரித்து நானும் கதை செய்து ஜீவித்து வருகிறேன்.

இத்தென்னிந்தியாவிலுள்ள பிரஸித்த ஸங்கீத வித்வான்களும், பிரபலகனவான்களும், பாஷாபண்டிதர்களும், சாஸ்திர ஸம்பன்னர்களும், எல்லா ஸபையோர்களும் அபிமானித்து என்னை கௌரவப்படுத்துவதால் பெரியவாளை ஸேவித்ததற்குப் பலன் உண்டாகி இருப்பதாக அறிந்து ஆத்மானந்தம் அடைகிறேன்.

என்னுடைய காலக்ஷேபங்களில் குணங்கள் இருந்தால் அவை கிருஷ்ண பாகவதர் அவர்களையும், பஞ்சாபகேச சாஸ்திரிகள் அவர்களையும், பண்டித லக்ஷ்மணாசாரியார் அவர்களையும் சேர்ந்தன. தோஷங்களெல்லாம் என் ஸொந்தமே.

காலக்ஷேபத்தில் பிரஸித்தி அடைந்திருக்கும் ஒவ்வொரு மகானையும் பற்றிச் சொல்வதென்றால் வளருமானதால் சொல்ல முடியவில்லை.

கனவான்களே! நமது தேசத்துக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும் காலம் வந்துகொண்டிருக்கிறது. அர்த்தகாமங்களை அபிவிருத்தி செய்ய முன் வந்து விட்டோம். ஆனால் தர்மமோக்ஷங்களை மறந்து வருகிறோம். அது கூடாது. எதனால் நமக்கு கௌரவம் ஜாஸ்தியோ அப்பேர்ப்பட்ட ஆத்மார்த்த சாஸ்திரங்களையும் அனுஷ்டானங்களையும் விடக்கூடாது. விட்டால் மூலவேர் அறுந்து இந்துக்கள் ஆரியர்கள் என்பது அழிந்து போகும். ஞானகாண்ட காலக்ஷேபத்தின் மூன்றாவது காலம் இப்போது இப்படி நடந்து வருகிறது.

இனி கர்மகாண்ட காலக்ஷேபத்தின் முதற்காலமான கிருதயுகமும் திரும்பப்போகிறது. ஸகல விதத்திலும் நாகரீகங்களிலும் உயர்வை அடையப்போகிறோம். மேற்றிசையார் எந்த விஷயங்களில் நம்மைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்பதை உண்மையாகப் பகுத்தறிவுடன் உணர்ந்து, அதைமட்டும் நாம் அபிவிருத்தி செய்ய முயற்சிக்கவேணும். ஆத்மார்த்தமான நமது ஐஹிக ஆமுஷ்மிக தர்மங்களை நழுவவிடக்கூடாது. காலசக்கிரம் சுற்றுகிறது. ஒழுங்காகச்சுற்றி நமக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும்படி பாடு படவேண்டும்.

மகான்களே! மிகவும் நாழிகை ஆயிற்று. மன்னிக்க வேண்டும். பொதுவாக காலக்ஷேபம் எப்படி இருந்தால் தேச க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கும் என்ற ஸங்கதியை மட்டும் சொல்லி என் வியாஸத்தை முடித்து விடுகிறேன்.

காலக்ஷேபஞ் செய்கிறவர்கள் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்றால்:—

[illegible] ॥

என்றும்,

[illegible]

[illegible] ॥

என்றும் சொன்னபடி நல்ல தேஜஸ்ஸும் ரூபமுள்ளவர்களாயும், மனன சீலர்களாயும், தபஸ்விகளாயும், ஸத்ய சௌசமுள்ளவர்களாயும், அஸூயை, அகங்காரம், காம க்ரோதம் இல்லாதவர்களாயும், நிஷ்பக்ஷபாதிகளாயும், தேச க்ஷேமத்தில் கருத்துள்ளவர்களாயும், ஸமரஸ ஞானமுள்ளவர்களாயும், நியாயம் பேசுவதில் தைரியமுள்ளவர்களாயும், ஜனங்களை ஏய்த்து மோசம் பண்ணுதவர்களாயும், இன்னும் உத்தம குணங்கள் எல்லாம் நிறைந்தவர்களாகவும் இருக்கவேணும். நல்ல சாரீர ஸம்பத்தும், ஸங்கீத ஞானமும் பிரதானமாக உடையவர்களாய் இருக்கவேண்டும். நல்ல வாங்மாதுர்யமுள்ளவர்களாய் இருக்க வேண்டும்.

[illegible]

[illegible]

என்றபடி மனோஹரமாயும், ராகத்துடனும், நல்ல பாணியுடனும், கத்தரித்துப் போகாத ஆலாபனங்களுடனும், தந்தி தாளம் முதலான பக்க வாத்யங்களோடு இணைந்ததாயும், ஸ்பஷ்டமான அர்த்தங்களை உடையதாயும் இருக்கும்படி உருப்படிகளைப் பாட வேண்டும்.

[illegible]

[illegible]

என்றபடி, அபிப்ராயத்தில் நன்ருய் பிரவேசித்து, பாவங்கள் பிரகடனமாகும்படியாக காலப் பிரமாணங்களுடனும், ஓட்டம் ஓடாமல், உருப்படி புரியாமல் சிலர் உளறுபடியாகப் பாடுவதுபோல் பாடிப் பாமர ரஞ்சனை பண்ணுமல், ரஸத்துக்குத் தகுந்தபடி ஸாஹித்யம் புரியும்படியான நிலைமையிலும், காலப்பிரமாணத்திலும், மனோகரமாயும், ரஞ்சனமாயும், சுருதி சுத்தத்துடனும், ஸ்வர சுத்தத்துடனும், ஆலாபனங்கள் செய்தும், சேர்ந்து பாடினுல் ஒருவர் பாடுகிறதுபோலும் இருக்கவேண்டும்.

[illegible]

[illegible]

என்றபடியும்,

விவி_தூாய-வேஷ ॥

என்றபடியும், கதைகள், இதிஹாஸ புராணங்கள், உப நிஷதங்கள் முதலான மூலங்கள் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையிலேயே இருப்பதால் காலக்ஷேபஞ் செய்கிறவர்கள் ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் நல்ல யோக்யதையும் பாண்டித்தியமும் உள்ளவர்களாய் இருக்கவேண்டும். பாடுகிற ஸாஹித்யங்கள் எந்தெந்த பாஷைகளில் இருக்கின்றனவோ அந்தந்த பாஷைகளிலும் பயிற்சி இருக்கவேண்டும்.

இத்துடன், உபன்யஸிக்கும்போது "ஸஂஹா ரேண யயா ஹீ நாஂ வாவஉய-ாஂ தாஂமதாஂ" என்றபடி ஸாஹித்யங்களின் அர்த்தங்கள் ஸரியாய் ஜனங்களுக்குப் பதியும்படிக்கும் தப்பு தவறுதல் இல்லாமலும், ஸம்பாஷணை ரூபமாய் ஒவ்வொரு தர்மங்களும் நடித்துக் காட்டப்பட வேண்டும். கதைகள் வெகு காலத்துக்கு முன் நடந்ததாய் இருந்தாலும் கண்களுக்கெதிரில் காட்டப்படுகிறது போல் இருக்கவேண்டும்.

உஊாவி_தஹ -ஸ்ரீகாஂ ॥

என்றும்,

ஹூாஷயக ஸவ-மா_தூாணி உநாஂவி ஹூாஷயாநிவ ॥

என்றும் சொன்னபடி, ஸகல கஷ்டங்களும் போய் ஆனந்த முண்டாகி மனதையும், புத்தியையும், ஸமஸ்த அவயவங்களையும் போய்க் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொள்ளும்படி உபன்யாஸம் செய்யவேண்டும்.

அஹிதீ தீஉஂதீ தஂ ஸவ-தீ தெஷ- கொவிஉள ॥

ஆய-ஷ்யஂ வ-ஷ்டிஜநகஂ ஸவ-ஶ்ரு-தி உநோஹாஂ ॥

என்றபடி, ஸங்கீதம் பிரயோஜன முள்ளதாகவும் நன்ருய்ப்பாடப் பட்டதாகவும் விளங்கி, ஆயுஸ்ஸையும், புஷ்டியையும் உண்டாக்குவதாயும், ஸர்வத்ராளுக்கும் மனோஹரமாயும் இருக்கவேண்டும்.

யஉ-காஊய- ஸஹிதஂ ஶ்ரோதவ்ய உநஸ-ியயா ॥

என்றபடி, மோக்ஷத்தை மட்டும் அளிப்பதாயிராமல் அத்துடன் தர்ம காமார்த்தங்களையும் கொடுக்கக் கூடியதாயிருக்கவேண்டும்.

கேட்பவர்களின் ருசிக்குத்தக்கபடிதான் வியாபகத்தையும் பிரதிப் பிரயோஜனத்தையும் அடைய விரும்புபவர்களின் கால க்ஷேபம் விருத்தி அடையுமானதால், கேட்பவர்களும் அல்ப மானதும் இழிவானதுமான ஸங்கதிகளில் ருசியை வஹிக்காமல், பரிசுத்தமான வார்த்தைகளிலும், உயர்தரமான குணங்களிலே யும், ருசி உள்ளவர்களாயும், அஸூயை இல்லாதவர்களாயும், நான்கு புருஷார்த்தங்களிலும் பிரீதியுள்ளவர்களாயும் இருக்க வேண்டும்.

யஉ-ஸாய-ஸ்காஉாஃ வஞ-ா தா-த் ஒொகெ ஸீக்ஷிதாயஉ-ஸ்

ஹஒொஉஒயஷ-ா ॥

என்றபடி, அர்த்த காமங்களை தர்மத்திலேயே அடக்கி, தர்ம மோக்ஷத்தைப்பற்றி ஒரு டிகிரி கூடவும், அர்த்தகாமங்களைப் பற்றி ஒரு டிகிரி குறைத்தும் கதை செய்கிறவர்கள் உபன்யஸிக்க வேண்டும்.

இப்படி காலக்ஷேபங்கள் அபிவிருத்தி அடைந்து ஸர்வதோ முகமாகி தேச க்ஷேமத்தையும், பொதுநன்மையையும் செய்யும் படியான காலம் வந்துவிட்டது. All India Music Conferenceம் ஏற்பட்டு ஸங்கீதத்தையும், காலக்ஷேபத்தையும் சேர்த்து Indian National Congress ஸபையின் ஆலோசனைகளோடு கொண்டுவந்துவிட்டார்கள்.

இனிப்பொது ஜனங்களும் நீண்டகாலமாய் உண்டாகி இருக் கிற வர்ணாசிரம மதபேத, தர்மபேதங்களின் மூலகாரணத்தைத் தெரிந்துகொண்டு ஸமரஸ பாவத்தை அடைந்து பேதங்களை விட்டு துவேஷங்களைத் தள்ளி ஸகோதர பாவமிகுந்து,

"குகனொடுமைவரானோ முன்பு பின் குன்று சூழ்வான்
மகனொடு மறுவரானோ மெம் முழையன் பின்வந்த
அகனமர் காதலைய நின்னொடு மெழுவரானோம்
புகலருங் கானந்தந்து புதல்வராற் பொலிந்தா னெந்தை"

குகனொடு ஐவராயும், சுக்ரீவனோடு அறுவராயும், விபீஷண னோடு எழுவராயும் ஸகோதரர்களானோம் என்று ஸ்ரீராமன் சொன்னபடி, இந்து மதஸ்தர்களான ஐவருடன், Anglo-Indians,

Eurasians and Domiciled Europeans என்ற மூன்று வகுப்பாராகிய கிறிஸ்தவர்களான அறுவருடனும், மஹமதியான எழுவருடனும் சேர்ந்து நாம் ஏழு ஸகோதரர்களும் இவ்விந்தியாவில் பொது நன்மையையும் ஸகல ஸ்வாதீனங்களையும் அடைந்து, ஏழு என்ற அருமையான எண்ணிக்கையிலகப்பட்ட ஏழு ஸ்வரம், ஏழு தாளம், எழுவகைத் தோற்றம் (மஹத், அஹங்கார, ப்ருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசங்களான ஏழு) ஏழு புவனம், ஏழு க்ரஹங்கள் (ராகு கேதுக்கள் சாயாக்ரகங்கள்) ஸப்த வாரங்கள், ஸப்த பூமிகைகள் இவை முதலான ஸகலங்களிலும் ஆட்சிபெற்று கர்த்துமகர்த்தும் அந்யதாகர்த்தும் சக்தியையுள்ள நமது ஸப்த மகரிஷிகள்போல் விளங்கி நீடூழி வாழும்படி பகவானைப பிரார்த்திக்கிறேன்.

மஹாகனம் பொருந்திய அக்கிராசனாதிபதியவர்களுக்கும், சீமாட்டிகளுக்கும, கனவான்களுக்கும்; தேசக்ஷேமத்தில் கருத்துள்ள ஸகலருக்கும் வந்தனமளிக்கிறேன்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
Title page	10	கான்கிரஸ்	காங்கிரஸ்
முன்னுரை i	26	காரகுடி	கார்குடி
,, iii	19	திகாமணி	சிகாமணி
Opinion	9	[illegible]	[illegible]
1	26	[illegible]	[illegible]
23	28	காலபேக்ஷ	காலக்ஷேப
24	31	பிராமணங்க	பிரமாணங்க
28	12	[illegible]	[illegible]
29	1	விவித்ரா	விசித்ரா
30	9	[illegible]	[illegible]
31	7-8	மஹத் முதல் எழு முடிய உள்ள பிராகெட்டை நீக்கவும்	